SOLDATUL

Nr. 242 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

UN SGUDUITOR AVERTISMENT

Intr'un reportaj, pe care îl publica, nu de mult, revista „Le Mois suisse" și despre care am mai vorbit aici, se arăta câtă dezolantă destrămare a fost capabilă să lase, în țările baltice, administrația sovietică, numai după un an de ocupație. Țările de veche cultură germanică și de înaltă civilizație europeană, Estonia, Letonia și Lituania, cari sub îndelunga stăpânire a Țarilor și-au păstrat întreaga lor individualitate și au fost mândria imperiului rusesc, redate unei înfloritoare vieți independente după pacea din 1919, au ajuns de nerecunoscut în urma scurtei, dar ruinătoare până în temelii, ocupații bolșevice recente. Reporterul francez, care a vizitat în deosebi Estonia și Letonia, povestește lucruri îngrozitoare. Câteva milioane de estonieni și letonieni au fost ridicați din rosturile lor și nimeni nu le-a mai aflat de urmă. N'au fost deportați numai intelectualii și „burghezii", cum se spune în mod curent că fac bolșevicii; oricine a avut un temeiu de existență și un ideal uman de afirmat în trecut, a dispărut. Nu e casă, spune articolul amintit, în care să nu se plângă un tată, un soț, un frate sau un copil drag, dus pe drumurile fără întoarcere ale nimicirii bolșevice.

Reportajul din „Le Mois suisse" este un sguduitor și autentic document de avertizare a lumei europene, despre ceea ce ar putea să fie, dacă Dumnezeu ar fi hotărît pierzania popoarelor Europei, îngăduind o victorie bolșevică. Forța de distrugere a comunismului n'are scrupule și nu cunoaște limite. In mintea dementă de pasiune și ură a conducătorilor dela Moscova, tot ceeace au zidit spiritualicește națiunile trebue nimicit pentrucă de spiritul glorioasei civilizații creștine a Europei se tem mai cu seamă ei și pe acesta vor să-l ucidă mai întâi. Celelalte realități contează, firește, și ele, dar sunt de ordin secundar, fiindcă realitățile pozitive, proprietate, avere, întreprinderi, bunuri de orice natură, dispar și se modifică relativ ușor prin simpla acțiune a forței administrative. Spiritul unei culturi e însă mai rezistent și deaceea îndârjirea destructivă a comunismului nu cruță nici pe țăranul trăit în lumina credinței creștine, harnic și omenos la rosturile lui gospodărești; nici pe muncitorul deprins să gândească, lacom de a se instrui și mândru de dreptul lui la liberul exercițiu al profesiunei însușite tot liber; pe negustorul sau industriașul, care și-a riscat avutul în întreprinderea lui; pe intelectualul dedicat cu pasiune îndeletnicirilor lui cărturărești.

Pustiirea morală din țările baltice a fost cu atât mai deplină și mai groaznică, cu cât ocupația bolșevică, să nu uităm, a fost acolo totală. Basarabenii și bucovinii aveau dincoace de granița de urgie, din 1940, o nădejde frățească în România liberă și încă în stare să aducă mântuirea. Balticii n'au mai avut nimic și bolșevismul i-a înghițit ca un potop necruțător. De aceea acolo dezastrul a fost mai cumplit și de aceea numai din jalnica înfățișare a acestor țări, pustiite de bolșevism, ne putem da seama complect de ceea ce ar însemna, pentru noi românii mai întâi, și apoi pentru celelalte popoare ale Europei, o biruință a comunismului și o ocupație totală, după planul înțelegerii dintre Anglia, Statele Unite și Uniunea Sovietică, care duce stăpânirea bolșevică până la Adriatica și chiar mai departe.

D. I. Cucu

Echipament călduros pentru ostașii români sosit într'o gară de pe frontul din Răsărit *(S.M.P., P. Stere)*

Răbdare, dragii mei!...

Nu știu cu ce cuvinte să vă grăesc, dragi ostași ai țării noastre, despre marea putere de răbdare pe care, zi de zi, o arătați în împlinirea datoriei voastre către țara noastră dragă, care trece prin valul cel mare, aducător de viață nouă.

Știu ce înseamnează răsboi, căci, pe cât mi-a ajutat bunul Dumnezeu, l-am făcut vreme de doi ani pe acel dela 1916. Și am trecut prin nesfârșite feluri de împrejurări, una mai grea ca alta. Așa că știu, dragii mei, câtă răbdare trebuește la asemenea întâmplare. Parcă, mai presus de toate, este nevoie de răbdare. Răbdare cu vremea, răbdare cu dorul de casă, răbdare cu oamenii, răbdare cu oboseala, răbdare cu toate.

De aceea, dragii mei, azi, tocmai despre această răbdare voesc să vă grăesc, ca, prin cuvintele mele, să pot să aduc tocmai o creștere a răbdării voastre.

Răbdarea este o mare virtute omenească. Omul care are răbdare e un om tare, care poate trece mai lesne prin greutăți, care poate trăi mai în pace cu semenii săi, care își poate face mai cu temei un rost în viață. Omul răbdător este, apoi, un om care capătă mult respect de la semenii săi, precum și multă prețuire. Aduceți-vă aminte, dragii mei, de oamenii răbdători din satul vostru — și veți vedea că am dreptate când vă vorbesc așa. Apoi, omul răbdător este și om drept, căci el, nepierzându-și răbdarea nu judecă greșit pe oameni și faptele lor. Intr'un cuvânt, omul răbdător e un om adevărat, care răsbește prin viață, care nu cade. E un om biruitor.

Și dacă acest lucru e adevărat în vremuri de liniște și de pace, cu cât mai mult cuvânt e adevărat în vreme de încercări și de răsboi? Cel ce în încercări și în răsboi este răbdător, acela este om plin de-o mare putere, și orice-ar veni asupra lui, el rămâne biruitor. Dar el mai este și o pildă îndemnătoare pentru cei din jurul lui. E ca o făclie aprinsă, care răspândește în jurul ei lumină bine-călăuzitoare. Pe cât omul nerăbdător aduce clătinare, îndoială și temere, pe atâta cel răbdător aduce întărire, siguranță și curaj, adică lucruri atâta de trebuitoare în răsboi.

Imi aduc aminte din războiul celălalt, când veneau asupra noastră cine știe ce pricini care căutau să ne scoată din răbdări, cum se zice c'o vorbă veche. Și dacă în clipa aceea venea vreunul din noi, mai înțelegător și mai răbdător, și ne spunea: „Aveți răbdare, nu vă pierdeți cumpătul...", numaidecât prindeam o mare putere în duhurile noastre — și așa, treceam cu ușurință prin încercarea aceea.

Da, iubiților ostași, se cade să aveți răbdare, din ce în ce mai mare, în aspra lucrare a războiului în care sunteți chemați a lupta pentru țară și pentru neam.

Dar se cade să ne mai aducem aminte ceva.

Dacă răbdarea este o mare virtute omenească, trebue să ne aducem aminte că ea este o tot atât de mare virtute creștinească.

Răbdarea este una din pietrele de temelie ale învățăturii noastre creștinești.

Este deajuns să privim la însuși domnul Hristos, la viața lui, la propovăduirea lui, la suferințele lui, la jertfa lui, ca să ne dăm seama cât de mult a răbdat el... Și, doar, el era fără păcate, iar noi avem toți păcate.

Dacă deschidem cartea învățăturii noastre creștinești vom afla multe locuri în care este vorba de răbdare. Așa, într'un loc se spune: „Răbdați și faceți-vă bine slujba, ca un apostol..." Ce minunate cuvinte, dragii mei, sunt acestea! Cugetați la ele, și lesne vă veți încredința că ele cuprind o mare învățătură.

In altă parte se zice: „Răbdați-vă unii pe alții, duceți-vă unii altora sarcinile!". Auziți, dragii mei? Când, dacă nu mai ales în războI și'n încercare, e nevoie să urmăm aceste dumnezeești cuvinte?

Dar, mai presus de toate, Cartea învățăturii noastre cuprinde aceste cuvinte cu privire la virtutea răbdării: „Cel ce va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Adică cel ce va răbda până la sfârșit, va fi biruitor. Cel ce va răbda până la sfârșit va avea bucuria izbânzii. Cel ce va răbda până la sfârșit va avea răsplată de la oameni și de la Dumnezeu.

Așa dar, dragii mei, vă doresc răbdare multă, răbdare plină de dragoste pentru țară, pentru ca, prin răbdarea voastră, țara să fie biruitoare.

Al. Lascarov-Moldovanu

ZID LA RĂSĂRIT

Scriam cu câteva zile înainte în acest ziar: Dacă nu ne apărăm singuri, nimeni nu va sări în ajutorul nostru. Dacă s'ar întâmpla imposibilul, ca rușii să ajungă învingători, nici un popor din lume nu le va eși înainte pentru a-i opri în fața Bugului, Nistrului sau Prutului. Hoardele bolșevice ar trece peste trupul țării noastre fără nici o piedică și am dispare odată pentru totdeauna din rândul națiunilor libere. Mai spuneam atunci: In afară de armata germană nici o altă armată din lume nu e în stare să-i înfrângă pe bolșevici. Odată armata germană prăbușită puhoiul roșu s'ar revărsa asupra Europei fără să mai poată fi stăvilit. Armata anglo-saxonă nici n'ar putea și nici nu s'ar gândi măcar să salveze Europa.

Credința noastră a fost verificată mai repede decât ne-am fi putut aștepta chiar. Astfel Walter Lippman, un foarte apropiat prieten al președintelui Roosevelt a declarat recent, că popoarele Europei ar face foarte bine dacă și-ar apropia politica lor de aceia a Rusiei Sovietice, căutând prietenia marelui popor roșu, deoarece americanii și englezii nu vor putea sări în ajutorul Europei, care va fi lăsată la discreția comunismului.

Acesta este deci planul anglo-saxon pentru eventualitatea unei victorii bolșevice. Rușii vor fi lăsați să-și facă de cap, trecând prin foc și sabie popoarele Europei.

Credința noastră este împărtășită și de alții. Printre aceștia sunt mai ales finlandezii, tot atât de amenințați de pericolul bolșevic ca și noi românii.

S'a vorbit iarăși de o eventuală pace separată între ruși și finlandezi. S'a spus că țara din extremul nord ar fi gata să întindă mână prietenoasă colosului roșu și să-și adapteze politica viitoare politicei bolșevice. Față de acest svon a venit desmințirea categorică dată de finlandezi. Ei au spus: Ne vom bate până la victoria finală. Atâta timp cât colosul rus va mai sta în picioare soldații finlandezi nu vor depune armele.

Din nord până în sud, toate popoarele Europei amenințate de bolșevici trăesc într'un singur gând: Să se lupte până la victoria finală.

Rușii încearcă fără îndoială să facă o spărtură în solidaritatea frontului european. Stalin își îndulcește după putință vocea, spunând că o Rusie învingătoare va fi o binecuvântare pentru omenire. Rusia victorioasă n'ar înțelege să-și întindă hotarele în dauna vecinilor și mai ales n'ar înțelege să se amestece în treburile interne ale celorlalte state.

Față de minciunile bolșevice stă trista realitate. Rușii au încheiat convenții amicale și cu statele baltice. Aceste tratate prevedeau în mod categoric neamestecul rusesc în treburile interne ale celor trei mici state. Ori întreaga lume cunoaște soarta tristă a țărilor baltice.

Nu o putem accentua îndeajuns. Trebuie să ne batem până la victoria finală. Numai după prăbușirea Rusiei bolșevice vom putea răsufla ușurați și trăi ca popor liber. Numai după aceia ne putem gândi și la vindecarea celorlalte răni.

Ion Munteanu

Pagina Literară

DE-A BABA OARBA

de AL. VLAHUȚĂ

Sunt mici amândoi; Giustino e de zece ani și Rosalba de șapte. Sunt săraci, orfani și străini.

Tatăl lor cânta din flașnetă pe la porțile oamenilor și căpăta gologani. Așa au venit tus-trei pe jos din Florența. Atunci Giustino era de șapte ani, el știa să joace, să-și frângă mijlocul și să treacă frumos prin cerc, iar Rosalba nu știa decât să râdă și să bată din palme tactul flașnetei... Dar tata bea prea mult vin, și atunci era urât și rău; — da era foarte rău tata atunci. Și seara, când n'avea nici un gologan, ei n'aveau voie să plângă, dacă le era foame, pentrucă tata se supăra foarte mult și-i bătea rău, deaceea a murit..

Apoi ei au plecat cu muzica. Acum șed la o femeie bătrână, departe, tocmai la marginea orașului. Umblă toată ziua cu muzica, și seara se duc târziu acasă cu pâine și gologani. Acestea mi le-a spus micul Giustino, într'o românească, pe care el o vorbia stricat, dar plăcut. Ei merg așa triști și jerpeliți, mititeii de ei, copilul înainte și surioara după el, ș'amândoi își târăsc picioarele în niște ciubote mari și grele, pline veșnic pe dinafară și pe dinăuntru de noroiul băltoacelor de prin mahalale. Se odihnesc pe la răspântii. Giustino s'apleacă de șale, și'ncetinel își pune muzica jos. Alături, tăcuți, s'așează amândoi pe caldarâm.

Când timpul e frumos, simt ceva ca o mamă bună, care stă lângă dânșii și-i mângie.

Dar toamna se duce și vremea prinde a se'năspri. Cerul devine mai posomort, casele mai închise și oamenii mai răi.

După o zi rece și ploioasă, petrecută mai mult pe sub ganguri, ei se hotărăsc să mai facă o încercare. Giustino scoase un suspin adânc și'năbușit, ca să nu-l audă mica Rosalbă, își luă muzica în spate, și amândoi, flămânzi, friguroși și descurajați, pleacă încetișor dealungul stradelor ude și pustii.

Abia mai pășesc, șovăind prin pâcla deasă ce îneacă orașul amuțit; de sus burează, — întunericul cade din ce în ce mai greu și mai rece peste dânșii.

Un vânt, cu toane repezi, le svârle'n obraz pusderia de stropi, și ei își îndeasă pe dedesubt, la subțiori, mânuțele lor ude și amorțite.

Intr'o uliță întunecoasă, la ușa unei cafenele, Giustino învârtește la flașnetă „Valurile Dunării". schimbându-și mâinile-i trudite și ducându-le pe rând la gură, ca să le desmorțească. Rosalba se sgribulește pe la ferești, uitându-se înăuntru.

Giustino schimbă cântecul: Rosalba, tremurând, deschide uși și intră. O duhoare grea și încropită o izbi în față; și pentru întâia oară chipurile searbăde și ochii holbați ai jucătorilor de cărți o înfricoșau. Galbenă, sfiicioasă, îngânând o milogeală fără vorbă, cerșind cu ochii, mai mult decât cu glasul, — ea-și întindea talerul pe la toate mesele, și nimeni n'o vedea, — și vaietele cântecului de afară i se jăluiau în urechi din ce în ce mai sfâșietoare. Din nou se întoarse pe la aceleași mese.

— „Hai, pleacă de-aici!" îi ziceau toți, răstit.

Iși lăsă încetișor mâna 'n jos, desnădăjduită.

Când vru să iasă, simți că i se taie picioarele sub dânsa — stătu în loc și privi dureros și aiurit în juru-i. Unui om de lângă ușă i se făcu milă și-i dete cinci parale.

Flașneta tăcuse. Copila se apropie de fratele său umilită, pe jumătate moartă, și cu un glas leșinat, întinzând în întuneric pumnul în care strângea gologanul, ea suspină: „numai... cinci parale!"...

Micul Giustino își înăbuși în piept un oftat, tăcu și opintindu-se din răsputeri, își ridică în spate marea lui muzică. Niciodată nu i se păruse grea ca în seara aceea. Amândoi se îndreptară spre casă. La colț se opriră.

Fetița intră și cumpără un corn. Incepuse o ploaie măruntă. Picăturile se întețiau și le împroșcau obrazul din ce în ce mai repezi. Intrară sub un gang. Fetița duse cornul la gură și vru să muște, dar i se păru prea mic . și-l întinse întreg fratelui său, rugându-l să-l mănânce el tot, pentru că ei nu-i e foame de loc, iar el o ruga să mănânce numai ea. Sfârșiră prin a-l rupe în două. Și cum molfăiau așa încet, îi podidi plânsul. Dar ploaia nu mai contenia, și ei trebuiră să plece. Prin smârcurile mocirloase ale ulițelor pustii și fără felinare, mergeau încet, trudiți și desnădăjduiți, ascultându-și fleșcăitul ciuboatelor mari și grele: Giustino înainte, sfâșiat de gândul că suferă surioara lui; Rosalba, în urmă, muncită de chinul că n'are destulă putere, ca să ducă, și ea, muzica 'n spate.

Dumnezeu fusese prea neîndurat cu ei în ziua aceea.

Jos pe-o rogojină, lângă vatra rece, cu hainele leoarcă pe dânșii, rupți de oboseală, lihniți de foame și stârciți de frig, se culcară să doarmă. Se sgârciră unul lângă altul, sub un țol prăfuit, și-și suflau în pumni ca să-și desghețe degetele.

Când se deșteptară a doua zi, își simțiră obrajii înecați într'o lumină caldă. Soarele svârlise un smoc de raze pe căpătâiul lor. Se sculară veseli, întăriți și porniră de-acasă plini de nădejde și de curaj.

Era o zi frumoasă care le dădea vieață. Albastrul cerului, căldura soarelui deșteptau într'înșii amintirea dulce a fermecătoarei lor țări. Câțiva copii se jucau într'o curte.

Giustino, voios și plin de încredere, își așeză flașneta în poartă și cântă. O servitoare le aduse trei gologani. Erau fericiți. Mâncară pe fugă brânză de un ban și pâine de doi, și ochii lor se sorbiau, umezi și sclipitori de bucurie. La colțul stradei, într'un mic maidan se întâlniră cu vreo patru copii de seama lor, cari se jucau. Ei au înțeles îndată că erau buni prieteni, deși se vedeau atunci pentru întâia oară. Cu ce să înceapă?... Invoiala se făcu iute.

„Baba oarba! Baba oarba!" strigară voioși cu toții sărind, bătând din palme și svârlind căciulile în sus. Un copil își desnodă un testemel dela gât.

Giustino își așeză muzica deoparte și se lăsă să-l lege peste ochi. Mica Rosalba privia nebună de bucurie.

Uitaseră foamea, frigul și suferințele de ieri. In ceasul acela nu mai erau străini, orfani, săraci și'n izbeliștea nenorocirilor.

Și cum treceam pe-acolo gândindu-mă la necazurile mele, mă simții deodată cuprins pe la spate de două mâini mititele și slabe, ș'un glas nebunatic strigă: „te-am prins!". Dar simți îndată că sunt ceva mai mare decât ceeace voia el să prindă, și cum își ducea mâinile la legătură, ca să și-o ridice depe ochi, copiii năvăliră spre el râzând și țipându-i: „Nu te desface! Nu te desface!..." Și eu am stat privindu-i, până ce și-au isprăvit jocul. Apoi am plecat încet, cu Giustino și Rosalba, — și cum mergeam așa cu dânșii, Giustino îmi înșiră păsurile lor, într'o românească stricată, dar plăcută.

Câte puțin din toate cele

Mașini de scris pentru cei cu o singură mână

Institutul german pentru stenografie și dactilografie din Beyreuth a realizat un sistem care permite scrisul la mașină cu o singură mână. In cadrul operei de ocrotire a răniților de războiu se găsește astăzi în Aussig prima școală de dactilografie pentru răniții cari și-au pierdut o mână. Practica a adus câteva îmbunătățiri sistemului. Astfel de exemplu schimbarea pentru baterea literelor mari se face cu piciorul; pentru aceasta a fost suficient să se aplice clapei respective o simplă sârmă.

Șuba purtată de Napoleon în campania din Rusia

Șuba pe care împăratul Napoleon a purtat-o în anii 1812—13 în campania din Rusia a fost până acum în posesia unei familii din Traunstein; Napoleon o dăruise unui soldat bavarez din această familie. Actualul posesor al ei, plutonierul major Karl Ulrich, a donat-o muzeului din Traunstein. Șuba este căptușită cu blană de leu. Este interesant cum a ajuns în stăpânirea familiei bavareze: printre cei 30,000 bavarezi cari au făcut sub Napoleon campania din Rusia se găseau și mulți soldați din Chiemgau; numai puțini s'au mai întors și printre ei fratele bunicului plutonierului major, anume Josef Heber. Acesta ajunsese datorită vitejiei sale, în garda lui Napoleon. La retragerea din Rusia, cazacii au atacat casieria de campanie a trupei și dintre cei cari au apărat-o Heber a rămas singurul supraviețuitor. Napoleon a fost recunoscător și l-a dăruit șuba, fiindcă el a venit în Germania îmbrăcat ca țăran

Fete fierari

(Ess) — In ultimul timp se observă în rândurile tineretului din Protectorat un puternic curent către meserii. In regiunea Camerei de comerț din Olmuetz au depus anul trecut examen de calfă 700 ucenici, dintre care 300 fete. Marele interes al tineretului feminin pentru profesiunile manuale reiese clar. Fetele se instruesc pentru cele mai felurite meserii, de la ceasornicărie până la fierărie

O parașută dirijabilă

(Ess). — Italianul Albino Turri a inventat o parașută dirijabilă experimentată și patentată în Italia după continue perfecționări aduce încă din 1922. Parașuta permite celui care atârnă de ea să aterizeze unde vrea, indiferent de direcția vântului.

200 de ani de la nașterea poetului filosof Fr. H. Jakobi

La 25 Februarie se aniversează 200 de ani de la nașterea filosofului și poetului german Friedrich Heinrich Jakobi din Duesseldorf. Numele lui este strâns legat de marea epocă a clasicismului german. In casa lui s'au întâlnit adesea numeroase personalități de seamă. Insăși Goethe a fost de mai multe ori și și-a exprimat admirația pentru creațiile poetice ale lui Jakobi.

Cel mai vechi plug din lume

In localitatea Ruessingen din Germania s'a găsit cel mai vechi plug cunoscut până acum. El a fost desgropat dintr'un strat de calcar extrem de dur, a cărui tărie atinge aproape pe aceia a granitului. Vârsta plugului este socotită la cel puțin 5—6000 ani. Alte descoperiri fac să se creadă că Ruessingen posedă resturile celei mai vechi case preistorice, construită din bârne cu muchii.

Ce se întâmplă cu flota comercială franceză?

După evenimentele din Africa de Nord, o parte a flotei comerciale franceze nu mai stă la dispoziția guvernului francez. Intre statul francez și armatori se duc tratative pentru a ajunge la o înțelegere. Statul a pus la izbucnirea războiului întreaga flotă comercială sub controlul lui, plătind anumite despăgubiri proprietarilor de vase și obligându-se să preia riscurile războiului. Nu se poate spune exact cât de mari sunt pierderile flotei comerciale franceze. In anul 1939 se aflau în posesie franceză 62 vase maritime cu 2,73 milioane tone, iar în 1941 circa 400 vase cu aproximativ 1,9 milioane tone.

După încheierea armistițiului, Franța mai dispunea de o flotă de circa 1,5 milioane tone, considerată de către beligeranți drept neutră, care făcea traficul între Franța și coloniile sale. 2/3 din flota franceză se afla probabil la invazia anglo-americană în Africa de Nord, astfel că Franța trebuie să mai dispună astăzi de 500.000—600.000 tone vase.

Impădurirea ameliorează climatul

Ideia de a influența climatul datează de secole. Dar abia în ultimele decenii s'au desvoltat în Europa metode științifice pentru influențarea climei. Incă în anul 1880 Vestul și centrul Iutlandei daneze erau un șes neroditor. Din 1886 s'au plantat sistematic în Iutlanda păduri, ceeace a făcut ca umiditatea să crească dela 100 mm la 160 mm anual și fertilitatea pământului la fel. Acolo unde nu s'au făcut plantații nu s'a schimbat umiditatea și nici fertilitatea. In Germania știința forestieră a tras consecințele din aceste experiențe, încurajând o împădurire sistematică a regiunilor sărace în ploi. Dar și tehnica și în deosebi construcția șoselelor au dus la cunoașterea efectului tufișurilor și aleelor de pomi asupra climei, încurajându-se pe cât posibil și aceste plantații.

Un actor de cinema trăiește ca pustnic în Tibet

Un misionar reîntors de curând în Suedia afirmă că într'o regiune foarte izolată din Himalaia a întâlnit pe fostul actor de cinema Niels Carlsander trăind ca pustnic. Chrisander a fost în vremea filmului mut unul dintre cei mai populari actori de cinema europeni. Acum 20 ani devenind independent financiarmente datorită unei moșteniri, el s'a retras din film și scenă și a locuit pe insula Tuenen. Apoi a plecat în Tibet, de unde a scris familiei în Suedia că nu va mai auzi nimic despre el, pentru că vrea să se odihnească.

Nu întrebuința niciodată expresia periculoasă: „trebue să fie ceva adevărat în aceasta". Cine o folosește e ca și molipsit.

Sărbătoarea Japoniei

In ziua de 12 Ianuarie, întreaga Japonie a sărbătorit cu mare fast împlinirea a 2603 ani dela suirea pe tron a primului Impărat, Gimmu-Tenno. E o sărbătoare cu îndoit înțeles : acel al fundării imperiului prin primul împărat Gimmu-Tenno, acum 26 de veacuri și acel al proslăvirii vitalității neamului prin simbolul continuității neîntrerupte în acest timp a șirului de moștenitori pe tronul imperiului, care simbolizează unitatea rasei. Dintre popoarele cele mai îndepărtate de noi ale globului pământesc, poporul japonez a intrat în conștiința noastră prin legenda, care a străbătut uriașe spații, a marilor sale virtuți de onoare, de muncă și de luptători. In decursul veacurilor stima lumii pentru acest popor a crescut mereu, el dovedindu-se tot mai mult demn de această onoare și de acest renume.

Locuind un pământ mic și sărac în comparație cu numărul populației și mai ales în raport cu puterea natalității lui, acest popor a reușit totuși să-și stăpânească cu o tărie exemplară destinul și să-l înalțe pe cele mai înalte culmi ale istoriei. Istoria imperiului japonez este o înlănțuire neîntreruptă de strălucite fapte de arme, isvorîte dintr'un eroism specific japonez, care poartă pecetea autenticității și care poate servi de exemplu altor popoare. Eroismul acesta e însăși viața poporului japonez, manifestată nu numai în vremile de pericol pentru Patrie, ci în toate împrejurările vieții obișnuite. Eroismul acesta e în sângele poporului japonez, dar îl întărește viața cu obiceiurile ei și societatea prin educația-i religioasă și didactică. Dar peste toate virtuțile din timp de pace ale acestui popor, se înalță în apoteoză și se impun admirației întregii lumi, virtuțile lui din vremile de primejdie pentru Patrie. Când țara e în primejdie fiecare japonez devine soldatul cel mai convins, pentru care viața nu mai contează decât în raport cu voința conducătorilor. Impăratul este pentru toți cetățenii japonezi, un mare sfânt, care nu poate greși, care sigur duce Patria spre fericire. Pentru fericirea Patriei, toți își sacrifică viața, într'un elan care-i manifestarea adevăratei fericiri pe care o poate trăi un om pe pământ.

La deslănțuirea marei urgii dintre popoarele lumii, desigur că acest popor al disciplinei, al ordinei, al tradițiilor frumoase care hrănesc formele noui ale vieții, — popor virtuos în cel mai înalt înțeles al cuvântului — nu putea fi decât în frontul popoarelor care se bat pentru a da omenirii o viață nouă de dreptate, de ordine, morală și materială. Lupta poporului japonez a fost la înălțimea legendelor din trecut și chiar le-a întrecut prin fapte a căror măreție le-am urmărit cu toți în admirație.

Poporul român la parte cu sinceritate la sărbătoarea acestui popor brav...

Mihail Șerban

Ultimele completări

„Strategia" incapabilă a lui Stalin și a mareșalilor lui, nu poate concepe mai mult decât crâncene atacuri de front.

Toate acțiunile militare sovietice de pe frontul de răsărit din prima zi de război și până în prezent, nu sunt decât repetări ale acelorași atacuri frontale.

Comandamntul roșu n'a ținut seama de nicio pierdere, inițiind atacuri numai cu un singur scop: printr'o masă imensă de corpuri omenești să potopească și să strivească pe inamic.

Insă, acestei masive rostogoliri de corpuri omenești, comandamentele germane și române i-a opus cu succes manevra superioară a armatelor lor, fermitatea pozițiilor și minunata colaborare a tuturor armelor de luptă.

Este dela sine înțeles că în aceste condițiuni, atacurile frontale staliniste au condus numai la o masivă și inutilă consumare a forțelor armatei roșii și acum Stalin e silit să-și completeze diviziile sale cu elemente incapabile și chiar dușmănoase vădit, regimului sovietic.

In ultimul timp, din toate sursele informative vin știri pentru completarea imenselor goluri din armata roșie. Au fost trimiși chiar cei închiși în lagărele de concentrare ale NKDV-ului.

Dăm mai jos mărturia unui soldat roșu, care la sfârșitul lui Noemvrie a trecut în liniile românești. Acest luptător sovietic mobilizat, de profesiune contabil, relatează: „Acum trei zile am reușit să-mi realizez gândul de a trece în liniile române. Eu am fost soldat în armata roșie, încorporat numai de o lună, totuși în acest răstimp, am putut cunoaște destul de bine sistemele utilizate în armata roșie și a le prețui la justa lor valoare.

Divizia din care am făcut eu parte, ca și toate celelalte, sunt formate din uzbeci, cari nu știu rusește, din bătrâni, răniți vindecați și oameni aduși din lagăre de concentrare, având la activul lor mulți ani de închisoare.

Au mai fost recrutați culacii deportați, cari până în acest an nu fuseseră recrutați, fiind suspectați.

Am făcut instrucție timp de 5 zile și oricine știa să apese pe trăgaciul armei (aceasta am învățat-o toții) era considerat ca instruit și trimis pe frontul dela Stalingrad. 90% dintre acești luptători nici nu și-au făcut serviciul militar.

Drumul spre front l-am făcut în 9 zile; am mers cu trenul și pe jos Hrana noastră în timpul călătoriei, nu trecea de 200 gr. de pâine, 50 gr. peste și 2:0 gr. zahăr. Luptătorii, flămânzi, cu greu își mișcau picioarele și cei mai buni prieteni nu se recunoșteau între ei.

Este un marș al foamei, în așteptarea pâinii și a morții. Deseori se auzeau murmure: erau chemați comisarii în număr de 3 pe eșalon. Când unul dintre luptători, se adresa comisarului cu cuvintele: „Mulțimea întreabă de ce se dă pâine puțină", comisarul nu se zăpăcea și imediat răspundea. Cine îndrăsnește să vorbească în numele poporului? Aceasta-i revoltă și voi împușca pe unul, spre „binele Patriei". Dacă cel care vorbea lua cuvântul în numele său personal, era acuzat de instigare la revoltă și era amenințat cu executarea.

Făgăduelile unei bune rații pe front mai rețineau pe unii, căci pentru pâine erau gata să-și dea viața. Se făgăduia mult: 900 gr. de pâine, 350 gr. de zahăr și de 3 ori pe zi mâncare caldă. In realitate, însă lucrurile s'au petrecut altfel: pâine nu se dădea decât 200 gr., zahăr nu mai mult de 15 grame, iar mâncarea caldă (servită de două ori pe zi) era formată din supă de făină, cu o mică cantitate de margarină, care până la colectivizare servea gospodarilor să-și îngrașe porcii.

Am sosit pe front. Tranșee nu existau, erau săpate numai mici șanțuri, în care abia îți poți ascunde capul. A doua zi „încurajați" de alesele înjurături ale comandanților și de detașamentele de baraj din spate, am pornit asupra tranșeelor românești. Peste o jumătate de oră, aproape toți am căzut, mărind numărul celor cari căzuseră mai înainte.

Câmpul prezenta un aspect groaznic.

Spionajul între luptători este foarte răspândit: lui Ivan i se încredințează misiunea de a supraveghea pe Petrov, iar lui Petrov pe Ivanov și din această cauză predarea întâmpină mari greutăți. Trece câte unul noaptea, însă gândul de a fugi nu-l părăsește pe niciun luptător".

Arătările acestui prizonier corespund în totul cu declarațiile altor mulți, luați prizonieri în sectoarele întinsului front din Răsărit, mult depărtate între ele.

Taina inepuizabilelor „rezerve" staliniste începe să iasă la lumină. Armata roșie reprezintă acum un imens abator uman, în care „părintele poporului" consumă cu aviditate pe „fiii săi", cari îl laudă pentru apărarea comunismului și a jidovismului.

Cum s'a înarmat armata germană
din răsărit pentru iarnă

Cuvântul „pregătiri de iarnă" deșteaptă ideea că ar fi vorba numai de pregătiri pur materiale, ca spre ex. procurarea de îmbrăcăminte călduroasă, de sănii, de mijloace contra înghețului pentru vechicule, etc. In cea mai mare parte este exact, dar nu trebuie să se uite că luptele se câștigă cu oameni și cu material. Dacă soldatul este pregătit sufletește pentru războiul de iarnă și este bine instruit, dacă știe să mânuiască armele și pe vremea cea mai grea, abia atunci este superior inamicului, natural presupunând că dispune de toate mijloacele de ajutor, cari îi îngădue să înainteze pe frigul cel mai mare, prin zăpada înaltă, pe viscol, noaptea și pe ceață.

Tocmai în războiul de iarnă, condiția primordială pentru victorie este o ținută superioară consolidată. Indiferența și lipsa de interes se răsbună crud iarna. Acolo unde se paralizează voința de viață sau unde se stinge capacitatea personală, acolo s'a pierdut deja nu numai lupta împotriva inamicului dar și acela împotriva frigului și a zăpezii. Dar încrederea în sine are numai acela care este capabil de ceva, și o astfel de capacitate o dă numai instrucția militară. Ea este pentru războiul de iarnă foarte multilaterală. Variind după situația militară, această instrucție s'a făcut în dosul frontului sau în patrie.

Două condiții s'au dovedit necesare pentru un războiu de iarnă activ: pe de-o parte trupa să dispună de cea mai mare mobilitate, putându-se mișca cu armele și pe cea mai mare zăpadă și viscol, fără să fie dependentă de adăposturi fixe. Căci o trupă care poate înainta pe câmp sau pe un teren accidentat, va putea surprinde pe inamic în punctele sale vulnerabile. Cum toate armatele caută iarna adăpostul localităților, acestea sunt obiectul atacurilor artileriei și al aviației. Deci o trupă cu adevărat mobilă se va feri de sate și localități mai mari, căutându-și cantonament departe de ele.

Această mobilitate și independență de adăposturi cere însă o echipare specială a oamenilor, pe timp de iarnă. Skiurile și săniile sunt cel mai obișnuit mijloc de transport. Cele mai multe vehicule dispun de șenile, putând trece peste mari mase de zăpadă. Ferirea vechiculului de frig cere o experiență și o cunoaștere specială din partea conducătorilor, ca și de uleiu, și mijloace speciale împotriva înghețului.

Circulația pe șosele iarna trebuie să fie ușurată printr'un serviciu special al circulației. Șoselele trebuiesc pe cât este cu putință curățate de zăpadă cu ajutorul locuitorilor și prizonierilor, trebuie să se aducă pluguri și curățitoare centrifuge. Aprovizionarea trupelor cu muniții, armament, și alimente pe astfel de drumuri este extrem de grea. Unde săniile cu cai numai pot ajunge, se vor lua săniile de mână, cu care la nevoie se poate transporta chiar câte un rănit.

Un lucru foarte important este și îmbrăcămintea de iarnă. Autoritățile din patrie au făcut tot posibilul pentru a procura din vreme această îmbrăcăminte călduroasă. Pentru camuflare s'a folosit în cea mai mare măsură culoarea albă. Dacă haina sau blana nu a fost albă atunci s'au luat cămăși din pânză albă.

Alimentarea trebuie să fie și ea iarna cu totul specială. Nu va fi nevoie numai de o mâncare extrem de grasă dar se va renunța la bucătăria de campanie și se va pregăti masa în grupuri mici.

O grijă mare se va purta pe timp de iarnă răniților, căci ei fiind slăbiți prin pierderea de sânge sunt mai repede amenințați să înghețe. Pentru aceasta transportul lor trebue să se facă repede și dacă se poate în vechicule încălzite.

Acolo unde lipsesc coloniî, soldatul se va folosi de bivuacuri de iarnă, adăposturile din zăpadă, ca la locuitorii polurilor, dovedindu-se a fi cele mai călduroase. Pentru temperaturi până la 40 grade ajută mult și adăposturile din corturi sau placaj, încălzite cu sobe transportabile. Viața de bivuacuri primitive cu încălzit și alte mundi, ca și pregătirea permanentă pentru luptă cere multă experiență. De aceea s'a căutat să se dea trupei o instrucție specială.

Mari părți ale frontului vor suporta războiul de iarnă 1942—43 pe poziții bune și de mult construite. Dar totuși nici aci nu va domni liniște. Adăposturile trebuiesc să fie apărate contra frigului și zăpezii, întărindu-se apărarea. In alte locuri unde vara domnesc mlaștini și inundații, vor trebui să se așeze piedici speciale contra tancurilor. Munca nu se sfârșește, și coloane nesfârșite transportă sârmă, și mine pe front. Și pe fronturile rigide domnește mișcare. Grupuri de cercetași pe skiuri se furișează prin sectoarele neutre, se strecoară prin rândurile inamice și distrug căile de comunicație. Rezerve de tot felul sau pregătite pentru a interveni imediat la vreun atac inamic cu diferite arme.

Dar și în dosul frontului lucrează o armată de ajutoare, pentru a asigura trupei o aprovizionare curentă. Cu toată zăpada și frigul atelierele pentru vechicule și tunuri trebuie să fie oricând gata de lucru. Pentru aceasta este nevoie de clădiri, mari cantități de carburant și combustibil și mijloace de procurat lumină. Foarte grea este aprovizionarea în stepă din sudul Rusiei unde fiecare bucățică de lemn trebuie adusă dela sute de kilometri din dosul frontului. Nu trebuie să se uite că pentru recrearea și odihna soldaților de pe front este nevoie de o organizație specială în spatele frontului.

Pentru toate acestea s'au făcut pregătiri speciale din vreme. Frontul de răsărit este pregătit cu tot ce are nevoie. Conducerea armatelor bolșevice va continua desigur, neținând seama de pierderile de oameni și material, atacurile de massă împotriva frontului german, dar efectul lor final va fi iarăși un eșec ca și până acum. Rezistența și tăria soldatului german, mai bine pregătit ca în anul trecut, va rezista și în iarna aceasta.

Inamicul folosește propaganda spre a ne răpi credința în dreptatea și victoria finală și cu nădejdea că, astfel, ne va înmuia hotărîrea noastră de luptă. Combate propaganda inamicului.

Soarta pe care ne-o pregătesc, dacă...

Față de sbuciumul și setea de ideal a Europei noui care se înfiripă din truda aureolată a câmpurilor de luptă, politica americană ia zi pe zi ce trece forme tot mai curioase.

Am amintit deunăzi chiar în această coloană a ziarului nostru, intențiile, le-am zice fistichii, pe care le nutrește un oarecare domn american firește, pe numele său Brown, bietului nostru continent. Așa de pildă, numitul cetățean al republicei lui Washington, susținea cu o bogăție de amănunte cu adevărat senzaționale, nici mult nici mai puțin, că întreaga noastră fericire n'ar putea fi mai deplină decât revărsată asupra-ne numai de hoardele moscovite. Că buna stare, ordinea, belșugul, mulțumirea sufletească, într'un cuvânt tot ce întregește de veacuri fața Europei civilizatoare, un singur popor, ar fi în stare să ne aducă ca o mană cerească, puhoaiele întunericului lui Stalin. La rândul nostru nu putem decât să urăm din toată inima asemenea fericire însuși d-lui Brown.

In legătură cu aceasta, cotidianele germane de acum câtva timp, au publicat în întregime articolul unui însemnat ziar american, care atrage atenția statelor europene că ar face bine să se pregătească pentru o stăpânire bolșevică, deoarece atât Anglia cât și Statele-Unite nu sunt dispuse să întreprindă ceva împotriva pretențiilor de supremație ale Sovietelor.

După cum se vede, aceiaș temă ce se desbate cu atâta entuziasm în necuprinsul imperiu de peste ocean. Cu atâta entuziasm, dar și cu o atât de vinovată neînțelegere. Ceea ce ar însemna o supremație bolșevică asupra Europei, nu mai e necesar să o spunem. Știe toată lumea.

Cu atât mai mult poporul românesc care a încercat în decursul istoriei sale, de repetate ori, cruzimea cismei de iuft rusească.

Paginile istoriei noastre ne lămurește clar martirajul îndurat sub stăpânirea hrăpărețului neam tiranic din răsărit. Mai sunt vii încă durerile Basarabiei cât și ale unei părți din Bucovina, în acel an de întuneric.

Numai că față de planurile anglo-americane noi și întreaga Europă conștientă, vom ști să opunem sufletul aprins, dărâmând socotelile de acasă ce nu se potrivesc cu cele din târg...

HAZURI

Intre prieteni

— Ascultă mă, când te întorci noaptea acasă și pe deasupra cherchelit, ce-i spui nevestei?
— Nimic!
— Cum? Nimic?
— Sigur!
— De ce?
— Păi mai apuc să zic vreun cuvânt? zice ea totul!

Dacă știa!

— Puiule, tu știi să faci socoteli?
— Sigur!
— Ia să-mi spui mie cât face doi și cu unu?
— Doi și cu unu? Trei!
— Bravo! Poftim trei bomboane!
— Tii, că mare prost am fost!
— De ce?
— Dacă știam că lucrurile stau așa, aș fi spus că fac 21!..

Hoțul

Soții Ionescu dorm. E noapte. Deodată un sgomot trezește pe coana Puia.
— Nae! Nae!
— Ce-i dragă?
A intrat un hoț în casă!
— Foarte bine! Fă-i o cafea și spune-i să vie mai încolo, că acum nu-s acasă!

Motiv puternic

Profesorul a intrat la oră. Nicușor vine după el.
— Vai! Se poate Nicușor? Tu să întârzii?
— A avut treabă tata cu mine! răspunde Nicușor.
— De ce? N'a găsit pe altcineva în locul tău?
— Cu neputință, domnule profesor!
— Cum asta?
— Da.. cum vă spun! N'a putut să mă înlocuiască nimeni, fiindcă tata mi-a tras o bătaie soră cu moartea!

La tribunal

— Acuzat, e adevărat că ai svârlit cu o sticlă plină cu vin în reclamant?
— Da, domnule judecător! Și-mi pare rău!
— Vezi? Ai început să ai remușcări!
— Sigur, domnule judecător! Imi pare rău! Că era o sticlă de Drăgășani anul 1900! Trebuia să am răbdare să beau vinul și pe urmă să-i sparg capul cu sticla goală.

ARE AUTORIZAȚIE?

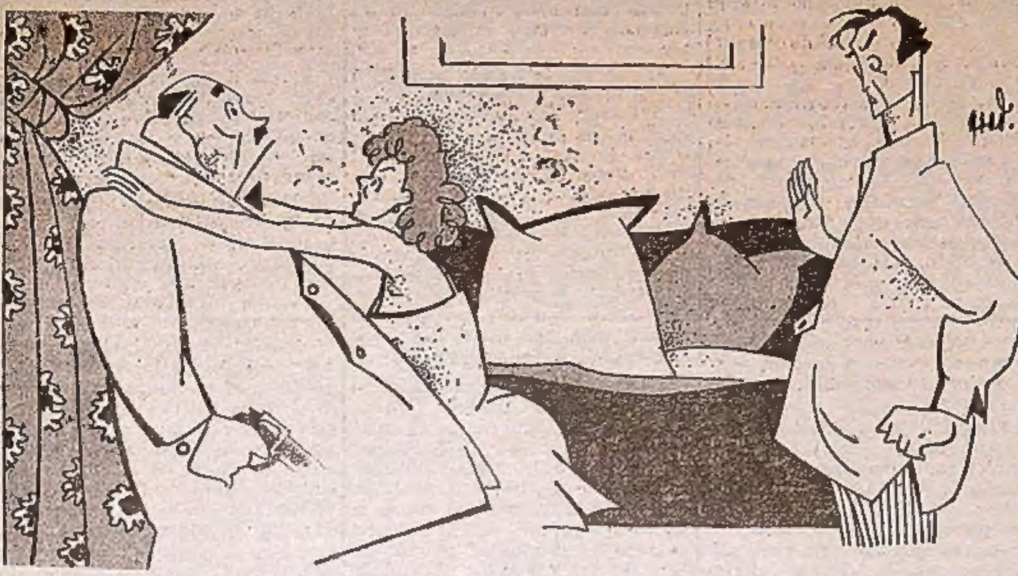

— Cum? Revolver? Pe ce? Aveți oare autorizație de port-armă?

SINGURI!

Nae și Nicu sunt doi prieteni din copilărie: au fost vecini cu casele, au învățat în aceiaș școală, liceul l-au făcut la fel, fără să-l termine, au intrat apoi în slujbă la c.f.r. la acelaș serviciu și treptat au ridicat treptele serviciului și azi amândoi sunt șefi de serviciu.

Cu nevestele nu prea au brodit-o ei.. Au găsit niște cațe de femei... Dar mă rog dv. cine o nimerește cu femeile? Poate numai unul care să fie prost din cale afară. Altfel nu văd! In orice caz, amândouă erau la fel de rele, așa că deosebire nu era deloc, numai că ei nu erau mulțumiți. Cu toate acestea mergea și prietenia lor nu se stricase, cu toate că nevestele tocmai aceasta o voiau.

Și cum v'am spus, ei se întâlneau des, mai ales la câte-un pahar de vin.

Intr'o seară se aflau într'o cârciumă, unde-și mai povesteau amarurile și sorbeau câte-un pahar de vin. Dar un bețivan și scandalagiu de soi trecu pe lângă masă și făcându-se că din greșală le lovește masa, le răsturnă paharele jos.

— Pardon!
— Ce, domnule? Ești nebun? N'ai loc?
— N'am! se vârî acesta cu o mutră de nușcărias...
— Zău? Păi dacă n'ai, să-ți cauți! La cimitir sunt destule! Și tare bine ți-ar sta acolo!
— Serios? Și unde-i cimitirul ăsta? N'ai vrea să mergi cu mine să mi-l arăți?
— Nu-i nevoie! Aruncă-te în fața unui tramvai și-l găsești singur, fără prea mare tocmeală.
— Ce spui Franț? ironiză acesta.
— Hai, hai! Intinde-o de-aci, că-mi faci rău!
— Bine, păpușo! O să mai vorbim noi..
— Ba să-ți vezi de drum! N'am poftă să stau de vorbă cu golanii!
— Io-te, dom'le! Golani, ai? O să vezi tu pe dracu!..
Individul a ieșit cu pași rari.
— Mă Nae, ce nu-l lăsași dracului? Asta e cel mai mare cuțitar din mahala! Să știi că nu se lasă cu una cu două!
— Vezi de treabă!
Au băut, au plătit și-au plecat!..
— Nae, vezi doi inși după noi?
— Văz!..
— Ei, e golanul tău și cu altul! Ai înțeles?
— Ințeles! Ce facem? Mi-e cam frică!
— Mda! Și mie!
— Atunci?
— S'o 'ntindem! Da! Nu-i rușine dragul meu! Ne apărăm! Tu nu vezi că ei sunt doi și noi suntem singuri?

SĂ RÂDEM

Intre copii

Două fetițe stau de vorbă.
— Pe mine mama mă iubește mult de tot!
— Și pe mine! Dar de câteva zile nu-mi mai dă voie s'o văd pe mama!
— De ce?
— Păi trebuie să nască și le este frică să nu mă molipsesc și eu!

Filantropul

Undeva, într'un orășel de provincie a murit un om cum se cade, tare iubit de toți orășenii. In ziua înmormântării îl conducea la groapă aproape tot orașul.
Un strein de oraș care se afla, întrebă pe un trecător...
— Dar ce-i ăsta, domnule? A murit primarul, prefectul?
— Nici una, nici alta! A murit un om tare cumsecade! Tot ce a rămas de pe urma lui, a lăsat orfelinatului!
— Da? Bravo! Și ce-a lăsat?
— Opt copii, bietul de el!

Explicația

Un soț se plânge că nu are copii Și se „ceartă" cu nevastă sa.
— Lasă-mă în pace dragă! Prietena ta Elena s'a măritat de 4 ani și are trei copii!
— Așa e! Dar vezi că Elena șade peste drum de cazarma de roșiori!!..

Sfat

— Ascultă, dragă și la mine! Câteodată e bine să asculți nu numai pe deștepți, ci și pe cei săraci cu duhul!
— Da, dragul meu! Te rog din suflet continuă! Te ascult cu cea mai mare atențiune!

Poetul

— Domnule, mai faceți poezii?
— O, da, domnule! Doriți vreuna?
— Nu! Mulțumesc.
— Fac domnule! Dar mi se întâmplă ceva foarte ciudat: nu mai pot face poezii decât fumând!
— Da? Atunci de ce nu te lași de fumat?

ARE DREPTATE

La conacul boierului se înfățișează un țăran chipeș. Un logofăt cum îl vede intrând pe poarta conacului îl întreabă și auzind că are ceva de vorbit cu boierul îi dete drumul. Țăranul a fost primit.
— Sărut mâna, boierule!
— Bună ziua! Ce vrei? De unde ești?
— Păi din S... sunt boierule, n'aș mai fi să fiu!
— Da' de ce mă rumâne? Ia spune-mi ce te aduce la mine?
— Apăi boierule; necazurile!
— Ei, spune! Ce vrei?
— Boierule, vreau să intru la d-ta! Ce mi-ai da de făcut, orice.. fac!
— Păi acum vii tu să te iau la muncă? Păn'acum ce-ai făcut?
— Am fost la d. T.. la moșie, davai de capul meu.. Mai bine muream.
— De ce? Muncă multă?
— Nu-i multă, dar mai bine mi-ar da să muncesc ca un rob.
— El o să zică atunci că i-am luat eu oamenii! Și n'aș vrea! Dar de ce ai plecat dela el?
— Boerule, a murit acum câtva timp un porc! Un porc barosan! Și nici una, nici două, ni l-a dat să-l mâncăm! Da, boierule, să crăp dacă mint.
— Ce vorbești?
— Dacă vă spun! Pe urmă a murit o vacă, apoi o oaie, un cal... Și pe toate ni le-a dat să le mâncăm!
— Se poate, mă?
— Jur, boierule cu crucea în mână!
— Mă, dar poate că s'a întâmplat așa..! Că el nu-i tătar: e creștin...
— O fi, dar înapoi nu mă mai duc! Că uite, eri pe la prânz i-a murit soacra! Și e o aia grasă și scârboasă! Cum dracu să mănânci din ea?

Declarație

— Domnișoară, te iubesc ca un nebun! Vrei să fii a mea?
— Ești prea grăbit! Mai lasă-mi timp de gândit!
— Bine, dar până te gândești d-ta ce facem?

La restaurant

— Chelner, adu-mi o listă! Așa! Să-mi dai o ciorbă de burtă!
— Nu e încă gata!
— Da? Atunci să-mi dai o musaca!
— Nici asta nu e gata!..
— Ce vorbești, domnule? Ei, drăcie! Atunci să-mi dai o ciorbă de miel!
— Nu e gata nici asta!
— Teribili mai sunteți dom'le! Atunci ce dracu ai gata?
— Plata, cucoane, plata!...

INTÂLNIREA DELA CASABLANCA

Situația anglo-americanilor „discutată" de către Churchill și Roosevelt la Casablanca

CHESTIILE ZILEI

— Il vezi pe ăla? E omul cel mai respectat în cartierul meu. Zilnic hrănește mii de persoane. Dacă n'ar fi el, mulți ar muri de foame!...
— Zău? Trebuie că e un mare binefăcător!
— Da' de unde? E brutar!

CAMARAZI, INSEMNAŢI ZILELE ŞI ORELE EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMANESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilităţi ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la ţărmurile Donului şi ale Volgei, până în câmpiile Crimeei şi crestele Caucazului — şi aceste posibilităţi sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuinţă, astfel încât nimic în ceeace vă priveşte de aproape să nu fie dat uitărei şi în privinţa aceasta aveţi emisiunile Orei ostaşului şi ale Poştei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârşiţi laolaltă cu marii voştri camarazi germani şi italieni frăţia nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei şi voi ajunge la cunoştinţa voastră prin emisiunile Orelor ostăşeşti româno-germane şi româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoştinţă ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiţi cu luare aminte la ele şi tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAŞULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-Bucureşti 364.5 m., şi scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POŞTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 şi 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineaţa

III. ORA OSTĂŞEASCĂ ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Marţi dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂŞEASCĂ ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEŞTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informaţii la orele 15.30

Muzică românească: Marţia ora 17

Joia ora 19

Vinerea ora 17

Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:

dela 12.20—12.30 informaţiuni

In fiecare Marţi:

dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAŢI ZILELE ŞI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

CUM A DECURS BĂTĂLIA DELA STALINGRAD

(ESS).— Armata 6-a a căzut luptând. De la comandantul suprem până la ultimul om ea şi-a împlinit misiunea. Dar ea a făcut mult mai mult decât i se ordonase. S'a depăşit pe ea însăşi. A trebuit să ducă lupta cea mai grea care s'a cerut vreodată omului. A renunţat la tot ce dădea preţ vieţii şi a ascultat numai de ordin, care spunea: „Până la ultimul". Armata 6-a a căzut luptând. După ce a tras toate gloanţele a ţinut piept inamicului cu armele albe până când a fost copleşită. Operaţiunile nu permit desigur să înfăţişăm toate amănuntele bătăliei, aşa cum ea a fost dusă pe câmpul de luptă de la Volga, dar se poate face din descrierea de mai jos o imagine a celor realizate de Armata 6-a germană şi de Diviziile româneşti care au luptat alături de ea.

Nu este pentru întâia oară în istoria regimentelor germane când unităţi întregi sunt distruse. Dar celelalte lupte au durat puţin în majoritatea cazurilor. Regimentele din cadrul Armatei a 6-a au stat săptămâni şi luni întregi într'o bătălie din care nu mai exista eşire. Soldaţii lor nu erau cu ochii închişi asupra a celor ce aveau să se întâmple. De la comandantul suprem până la ultimul om din serviciile mai retrase, toţi ştiau ce le era hotărît.

Armata a 6-a executase atacul împotriva Stalingradului şi învinsese. Ea ţinea această poziţie mult înaintată către răsărit. Împreună cu alte Armate pornise în vară la mari ofensive. Împreună cu ele îşi durase drumul peste fluviul care constitua un obstacol disperata rezistenţă a Diviziilor bolşevice dintre Don şi Volga. A smuls inamicului blockhausurile de luptă unul după altul. Şi-a instalat bateriile la Volga şi închidea cu ele navigaţia pe marele fluviu, de importanţă vitală pentru Uniunea Sovietelor.

Bolşevicii joacă totul pe o carte

Moscova încercase să pună stavilă acestei desfăşurări de lucruri. Aruncase în bătălia de la Stalingrad o divizie după alta. Nimicite, ele au fost înlocuite cu altele noui. In ultimul punct de sprijin se mai ţineau încă pe poziţie Divizii sovietice pe ţărmul drept al Volgei când conducerea sovietică a trebuit să ia hotărîrea de a cuteza să pornească la ofensiva generală în această iarnă, ultima ocazie pentru a încerca să determine o schimbare a războiului. A trebuit s'o facă fiindcă legătura dintre armatele sovietice era întreruptă de către pana germană înfiptă asupra Volgei, fiindcă Volga nu mai funcţiona ca drum de transport, fiindcă din lipsă de provizii şi subzistenţă indispensabile frontului sfâşiat trebuia într'o zi să se prăbuşească.

Bolşevicii au jucat deci totul pe o carte. Au luat şi ultimul om în stare să ţină o armă în mână şi l-au trimis pe front. Au constituit noui armate. Au pus fabricile să producă maximum de armament posibil. Au pus pe picioare o massă de proporţii neînchipuite. Cu acestea, cu massele, urma să se cuteze ceeace însemna ultima eşire.

Mijlocul lui Noembrie: începe puhoiul de oameni

Şi astfel la mijlocul lui Noembrie se deslănţui puhoiul de oameni. S'a îndreptat întâi împotriva punctelor celor mai periclitate dintre Don şi Volga. Bolşevicii declanşară atacul dinspre Nord şi Sud. Dar ei nu căutau numai aici deciziunea. Ei îşi mânară Diviziile către flancurile protectoare ale penei înaintate germane împotriva Donului şi stepei Cirghize. Frontul nostru era lung şi larg. Era ţinut de Divizii care aveau în urma lor o grea campanie de vară. Inamicul venea asupra lor cu forţe proaspete. Pretutindeni unde ataca era superior numeric. Arunca zece Baterii împotriva uneia germane, o sută de tancuri contra zece. Aşa a reuşit pătrunderea în flancul poziţiei înaintate. In cele din urmă a înaintat şi între Don şi Volga pe linia de pământ dintre cele două fluvii. Armatele vecine grupului Paulus se aflau într'o defensivă grea. Dar însuşi acest grup trebuia să se apere în faţa presiunii dinspre Nord şi Sud. A fost o luptă fără seamăn cea care s'a dat în acest spaţiu dela Noembrie încoace. Inamicul rămâne mereu superior numeric, mereu îşi putea umple prin întăriri şi forţe proaspete golurile suferite.

Astfel îi reuşi însfârşit prima ţintă operativă: despărţirea grupului Stalingrad de legăturile din spate. Continua presiune a inamicului dinspre nord-vest şi sud-vest lărgi despărţirea începută şi până la urmă tăie şi legăturile de aprovizionare dinspre sud ale Armatei mareşalului Paulus. Atacul sovietic mânca tot mai adânc în flancurile care trebuiau să facă acoperirea sectorului înaintat Stalingrad. Cu cât bătălia se deplasa sub năvala duşmanului către vest, cu cât ea se depărta de cotul Donului şi se concentra în sectorul Donet şi Maniol, cu atâta se lărgea pana înfiptă de inamic între Armata 6-a şi restul frontului. Prin aceasta şi aprovizionarea Armatei a 6-a devenea mai grea. Legăturile naturale pe pământ erau tăiate. Puţinele drumuri de la Vest de Stalingrad erau controlate şi întrerupte de duşman. Ultima speranţă rămânea calea aerului. Unităţile de transport ale aviaţiei îşi luară sarcina aprovizionării cu neîntrecutele avioane Ju 52. Golurile pe care aprovizionarea terestră nu le mai putea astupa, fură umplute la început de aviaţie. Ea putu aduce alimente şi muniţie în cantitate îndestulătoare. Dar inamicul, care recunoscuse valoarea acestei aprovizionări, începu împotriva ei lupta aeriană şi de pe pământ. Impiedecă şi închise prin toate mijloacele subzistenţa aeriană.

Au murit pentru viitorul Europei!

Calea aerului devenea tot mai grea şi spaţiul pe care stătea Armata se îngusta din zi în zi. Din ţinutul de coline din jurul oraşului se centraliza mereu către câmpul de ruine. Armata forma aici un cerc închis care trebuia ţinut cu orice preţ. Greutăţile de aprovizionare aduseră restricţii alimentare. Curând începu să lipsească muniţia. Armele pierdute nu mai putură fi înlocuite. O situaţie fără eşire. Dar Armata 6-a angaja şi imobiliza aici numeroase forţe inamice; numai în ultimele săptămâni a atras asupra ei 60-80 Divizii. Acestea lipseau deci altor sectoare. Lipseau mai ales acolo unde ofensiva generală sovietică fusese oprită. Prin incomparabila ei luptă Armata 6-a a permis Comandamentului Suprem să câştige timp şi să fortifice frontul acolo unde era necesar. Jertfa luată de Armata lui Paulus asupra ei a constituit o necesitate de consecinţe incalculabile. Generalii, ofiţerii şi trupa au dat un exemplu unic armatei şi poporului german şi al Diviziilor româneşti cu care au luptat într'o credincioasă frăţie de arme. Se va forma o altă Armată a 6-a care va lupta şi va învinge în spiritul celeilalte. Moartea vitejilor de la Stalingrad angajează nu numai poporul german, ci toate popoarele Europei care prin jertfa lor sunt apărate împotriva bolşevismului.

Vitejia unei divizii române de cavalerie răsplătită de marii comandanţi germani

Am mai spus şi altădată — şi va trebui să se recunoască totdeauna — că măreţele fapte de arme ale bravei noastre cavalerii i-au deschis acesteia drum de glorie nepieritoare, aşezând definitiv în istoria şi legendele Neamului pe călăreţii, ostaşii celei mai nobile arme a tradiţiilor noastre româneşti.

Faptul acesta de glorie a unei arme alese — ca şi, de altfel în general felul de a lupta al românilor — s'a făcut vestit pretutindeni unde lumea nu ne cunoştea decât de pe hartă.

Puternicul nostru aliat a recunoscut de nenumărate ori acest adevăr, în războiul pe care-l purtăm cot lângă cot, pentru îngenuncherea bolşevismului.

Adesea, comandamentele marilor unităţi germane s'au găsit în situaţia de a răsplăti pe loc, bravura, eroismul şi vrednicia românească distingând, citând prin ordin de zi, ori mulţumind scris, chiar pe front, trupelor şi comandanţilor lor după victorii câştigate şi după înfrângeri din care inamicul ieşia zdrobit, cu pierderi grele de material de război şi oameni.

Este destul să dăm mai jos câteva mesagii ale unor cunoscuţi generali germani cari, surprinşi de sufletul viteaz al soldatului român şi mai ales recunoscători acestui suflet, i-au adus laude şi l-au răsplătit.

Astfel, iată cum înţelege să preţuiască sprijinul unei Mari Unităţi române de cavalerie un general german, comandant de M. U., care a avut-o în sectorul său de luptă:

„Divizia X de Cavalerie a fost sub comanda mea trei săptămâni. Ea şi-a îndeplinit misiunea de a apăra litoralul Mării cu cea mai dârză voinţă şi cu pricepere. A câştigat aprecierea mea prin hărnicie, devotament pentru cauză, fiind gata oricând de intervenţie.

Din această perfectă colaborare şi bună camaraderie, s'a desvoltat o puternică încredere reciprocă.

Urez şi de acum încolo aceeaşi reuşită în executarea misiunilor sale, prin aceeaşi promptitudine de intervenţie, elan şi fermitate în îndeplinirea datoriei ca şi până acum, contribuind astfel prin tenacitate şi acţiuni eroice, la bunul sfârşit al cauzei comune.

Generalul Kleist, comandant al unui grup de armate germane, cunoscut prin ofensivele vijelioase de anul trecut, dela cotul Niprului spre Rostov, telegrafia comandamentului acelei Divizii româneşti de cavalerie, în urma unei intervenţii a sa plină de succes:

„Exprim Diviziei recunoştinţa mea, pentru acţiunea de izbire plină de succes, executată la 9 Decembrie 1942".

*

Iar ca încoronare a operii de vrednicie şi eroism a acestei Divizii române de cavalerie, generalul X., comandantul suprem al unei armate germane, telegrafia comandantului ei:

„Exprim Comandamentului şi unităţilor Diviziei X de Cavalerie, mulţumirea şi recunoştinţa mea, pentru neîntrerupta ei activitate de recunoaştere deosebit de atentă şi plină de succes.

Prin aceasta, ea aduce valoroase servicii nu numai propriei sale siguranţe ci şi comandamentului suprem".

Pe un frig de 50 grade sub zero!

Greutăţile unei campanii de iarnă în stepele ruseşti

Propaganda inamică exploatează de o lună încoace prin toate mijloacele situaţiunea de pe frontul de răsărit. Glasurile speakerilor dela Radio Moscova, Londra şi Washington cari deveniseră şovăitoare când era vorba să transmită ştiri cari toate erau catastrofale pentru bolşevici, au căpătat deodată o subită şi răsunătoare amploare. Ele proclamă victorii care nu sunt decât încetineli în mersul operaţiunilor, regrupări de forţe şi necesare rectificări ale frontului din partea aliaţilor germano-români.

Nici un punct vital, nici un centru având o valoare strategică n'au fost atinse de ofensiva sovietică. Este cea mai formidabilă măcinare de oameni şi materiale pe care a cunoscut-o istoria războaielor şi înverşunarea sovieticilor de a arunca în foc tocmai în anotimpul acesta toate rezervele, înseamnă că pierzând speranţa în valoarea combativă a armatei lor, nu se mai sprijină decât pe o singură conjectură cu totul în afară de ei şi care este anotimpul de iarnă — singurul răgaz pe care natura îl oferă Moscovei pentru a se reculege din crâncenele lovituri primite, în aşteptarea catastrofei finale.

Aliaţii germano-români n'au ascuns nici un moment câte greutăţi îngrămădeşte în mersul operaţiunilor acest inclement anotimp de iarnă.

Astfel agenţia Trans-Ocean transmite din Berlin următoarea relatare:

„Un frig de 50 grade sub zero şi zăpadă de un metru jumătate, sunt caracteristicele campaniei de iarnă din Est. Picioarele îngheaţă în bocanci de piele, degetele despuiate în cursul luptei de mănuşa protectoare, au aceiaşi soartă. Când vântul suflă este greu să ţii ochii deschişi. Frigul obligă pe infanterişti să părăsească câmpurile deschise şi să se refugieze în localităţile locuite sau să-şi construiască locuinţe artificiale asupra cărora coboară obuzele inamice. Pământul îngheţat nu permite săparea de gropi şi deci schiele sunt cu atât mai de temut. Armele funcţionează greu căci petrolul şi grăsimea îngheaţă. Bateriile telefoanelor de câmp şi ale aparatelor de radio pierd atât voltaj în frig, încât este imposibil să se menţină comunicaţiile.

Motoarele vehiculelor şi aprovizionarea sau cele care lau muniţii sunt greu de pornit. Bateriile îngheaţă şi conductele de păcură şi petrol se sparg. Frigul face ca alimentele să nu poată fi mâncate, iar pâinea trebue desgheţată înainte de a putea fi consumată.

In asemenea condiţiuni orice armată din lume ar fi fost paralizată. Dar ştirile cari ne aduc la cunoştinţă înverşunata rezistenţă a aliaţilor germano-români la Stalingrad, pe Don şi în Caucaz, dovedesc că asprimea cumplită a unui ger de 50 grade sub zero cu toate urmările lui, n'a alterat nici forţa combativă, nici avântul eroicilor luptători pentru civilizaţia europeană. In Germania ca şi în România s'au luat din vreme măsuri pentru ca ostaşii să aibă echipament călduros de iarnă, apoi sunt hrăniţi din belşug cu alimente cari produc multe calorii.

Bolşevicii au trimis să lupte împotriva ostaşilor Europei obicinuiţi cu un climat temperat diviziile lor siberiene antrenate cu gerurile năprasnice ale Asiei septentrionale. Totuşi soldaţii sovietici suferă mai greu decât aliaţii, din pricina lipsei de echipament şi mai ales de hrană. Mii de prizonieri încăpuţi pe mâinile armatelor germano-române erau degeraţi, şi nemâncaţi de mai multe zile.

Marile succese înregistrate de aviaţia română în regiunea Sud de Don

Posturile de radio germane au transmis în emisiunile lor din ultimele zile, numeroase informaţiuni privind marile succese pe care aviaţia română de bombardament şi de picaj, le-a înregistrat în regiunea din malul Donului.

Astfel din emisiunile postului Deutschlandsender, se poate afla că în timpul din urmă aviaţia noastră a distrus între altele numeroase care de luptă grele, tancuri de diferite modele şi 70 vehicule sovietice.

Atacând dela mică înălţime şi întrebuinţând bombele şi armamentul de bord, aviatorii români au distrus patru trenuri de aprovizionare şi transport, încărcate cu alimente, muniţii şi trupe. Liniile ferate au fost stricate pe o mare lungime.

Atacurile date de bombardierii noştri, au avut o mare importanţă în cadrul operaţiunilor strategice din acel sector, contribuind prin panica ce au creat şi prin precizia cu care au distrus obiectivele, la buna desfăşurare a planurilor de luptă.

Nu este pentru prima oară când aripile româneşti ne procură asemenea bucurii. Mereu la posturile lor de luptă, înfruntând duşmanul cu o vitejie ce deschide porţile de aur ale legendelor, aviatorii dela bombardament, observaţie, vânătoare şi transport, au binemeritat dela patrie.

GHICITORI

Ce nu poţi urca în pod?
(Groapa)

*

Jos stă; in pod nu stă.
(Groapa)

*

Am doi boi
Unul slab şi altul gras
Cel slab sare peste gard
Iar cel gras nu poate
(Grâul şi pleava)

*

Am o coşare cu viţei albi
(Gura cu dinţii)

*

Am o coşare plină cu miei albi
(Gura şi dinţii)

*

Am o tiugă gugulană
Strigă noaptea în poiană
(Gâsca)

*

Ce lasă cionţ din pădure?
(Iepurele)

*

Susol, mândruţoi
Şade între doi bascalîi
(Iepurele)

*

Bucăţele de fier
In frigare de carne
(Inelele)

*

Am o iapă
Când îi iau şaua
I se văd maţele
(Lada)

*

Am o blănuţă
Joacă într'o băltuţă
(Limba 'n gură)

*

Buturugă uscată
O ridic încărcată
Şi o dau jos descărcată
(Lingura)

*

Viţei mulţi într'o coşare
Şi toţi cu coadele afară
(Lingurile în străchini)

*

Am o vale adâncă
Toate ciorile se aruncă.
(Linul)

*

M'a trimes doamna de sus
La cea de jos
Să-mi dai peşte fără os.
(Lipitoarea)

*

Am o fântână
Cu apa roşie
Şi cheile negre
(Lubeniţa)

*

Am o fântână
Cu zidurile verzi şi apa roşie
(Lubeniţa)

*

Am o lădiţă
Plină de călugăriţe
(Lubeniţe)

*

Am o mătuşe
O bag în cenuşe
(Luleaua)

*

Am o găină cluse
O tăvălesc prin cenuşe
(Luleaua)

*

Am o găină ciuse
Dă cu coada prin cenuşe
(Luleaua)

*

Dobra groasa
Umple casa
(Lumânarea)

*

Mititeaua
Umple argeaua
(Lumânarea)

*

Am o vacă bălaie
Joacă noaptea prin gunoaie
(Luna)

*

Dobra grasa
Fără casă
(Mămăliga)

*

Grebluţă cu cinci dinţişori
Pe zi o întind de o mie de ori
(Mâna)

*

Obleluţă tătărască
Vârghite prin casă
(Mătura)

*

Hop, hop târnăcop
Şade jos la foc.
(Mărtanul)

PAGINI UITATE

In literatura noastră, în scrisul nostru de tot felul, se găsesc atâtea lucruri bune, dar pe care nu le mai citim, mai rău, le şi uităm. Trăim prea mult în prezent, făcând apel numai la forţele celor ce sunt în viaţă. Un popor se apără, se conduce şi progresează nu numai prin ideia, munca şi înţelepciunea celor în viaţă, ci prin tot trecutul şi prezentul naţiei. Tot ce a fost bun în tot trecutul neamului nu poate şi nu trebue să fie uitat, aşa cum, la ţară, în satele noastre, cântecele care circulă din om în om nu sunt numai ale celor în viaţă, ci ele vin din adâncuri de veacuri şi, fără a fi fost scrise s'au păstrat prin grija şi dragostea tuturora. Aşa şi la oraşe, în pătura cultă, conducătoare, luând pildă dela cei mici, ar trebui să păstrăm, vii, în noi, lucrurile, faptele şi ideile de preţ ale înaintaşilor noştri.

Sunt pagini pe care nu le mai citim şi nu le mai folosim în scrisul nostru, din cronicari chiar, din Bălcescu, Kogălniceanu, Ghica, Eminescu şi care ne'ar lumina în ceeace gândim astăzi. Mai mult, viaţa socială a unui neam, în special a neamului românesc, de multe ori a trecut prin primejdii ce puteau ameninţa însăşi existenţa de popor. Când am cunoaşte astăzi, când suntem incluşi într'una dintre cele mai uriaşe lupte din istoria românească, primejdiile din trecut pe care le-a îndurat şi trecut poporul românesc, şi când am cunoaşte fapta şi gândul de salvare ale înaintaşilor, am avea mai mult curaj, mai multă încredere, mai mult îndemn în noi şi în viitorul nostru.

Cândva, neamul sta din nou în primejdie şi oamenii se străduiau să afle calea cea dreaptă a mântuirii, oamenii luminaţi au luptat şi au scris cu înţelepciune, ducându-ne la liman. Printre paginile scrise într'o asemenea luptă, am aflat şi următoarea rugăciune, care are toată prospeţimea, încât ai crede că a scris-o unul între noi pentru grijile de astăzi. Iat-o:

„Este un singur Dumnezeu, şi multe feluri de a crede în el nu sunt. Dar felul în care trebue să i te închini se schimbă după durerile şi grijile ce le aduce fiecare zi.

Cerem în zilele obişnuite sănătate, putere de muncă şi voie bună, cerem binecuvântarea cerească pentru noi şi toţi ai noştri de sângele nostru şi din apropierea noastră. Dar în zilele cum e aceea de astăzi, neobişnuită, trebue să cerem, dacă nu neobişnuite lucruri, măcar cu o stăruinţă neobişnuită, cele ce urmează:

Dă, Doamne, bună înţelegere între toţi cei buni şi destoinici, iar gurile vorbitoare de rău opreşte-le de a se rosti, şi zădărniceşte faptele cele rele pe care cei răi le gătesc!

Dă, Doamne, prieteni credincioşi ţării şi neamului, iar pe duşmani orbeşte-i, ia-le înţelegerea.

Dă României, dă poporului românesc întreg tot dreptul lui, — căci mai mult nu-ţi cere!

Ajută-ne Doamne, în ceasul cel greu, căci, din părinţi în fii, mult am răbdat pentru tine! Amin!"

Istoria noastră este o împletire de suferinţi din care însă neamul a ieşit mai mare, întărit şi învăţat să facă faţă primejdiilor viitoare. Şi am pătimit pentru Cruce şi Dumnezeu. Mai toate luptele noastre mari se aşează pe această linie. Iar, astăzi purtând din nou un războiu tot pentru Cruce şi pentru luminile de cultură ale Apusului, îndreptăm şi noi rugăciunea ascultată odinioară de Cel de Sus dând biruinţă neamului şi spunem după înaintaşi: „Dă, Doamne, României, dă poporului românesc întreg tot dreptul lui, — căci mai mult nu-ţi cere"!

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

BOTOŞANI. Oraş al Moldovei. Există ca târg în sec. 15 (ars 1439 de Tătari). Dela Petru Rareş, târgul era venit al Doamnei. Biserica Popăuţi (Sf. Nicolae), în marginea oraşului, fostă mănăstire, fond. 1496. Clădire frumoasă, fresce bizantine. Restaurată. Turn interesant de la Ştefan Vodă (17 m.) Sf. Gheorghe, clădită întâi de Doamna Maria a lui Ştefan la 1501; refăcută la 1541 de Elena a lui Rareş; restaurată. Uspenia (Adormirea), tot de la Doamna Elena, 1552; reînoită la 1725. La 1729 se înfiinţă la B. o şcoală domnească. O luptă victorioasă a lui Ştefan cu Albert al Polonilor lângă oraş, la 1500. Populaţia (1930:) 32.000 l.

• •

ACADEMIA ROMANA. Institut de cultură fondată la Bucureşti în 1866, după modelul academiilor din Occident. Până la 1879 a purtat numele de „Societatea literară română".

• •

LETOPISEŢ. Cronică, anale (în Moldova mai ales; de la leat = an). Cele mai de seamă letopiseţe ale Moldovei: a lui Gr. Urechiă, a lui Miron şi Nicolae Costin, a lui Neculce, Cant., E. Kogălniceanu, Muste, au fost publicate de M. Kogălniceanu.

• •

TĂTARII. Năvălirea cea mare mongolă a Tătarilor Ginghis-Kanului, avu loc la 1241. Conduşi de Batu şi de Subutai, T. atinseră şi Ţara-Rom. venind din Transilvania, şi înfrânseră pe Voevozii Basaraba şi Mislav. Până mai târziu (sec. 14), în legătură cu Kanatul din Rusia meridională, cete de Tătari sălăşluiră prin Ţ.-Rom. de răsărit, în luptă cu Domnii noştri: Basaraba şi Alexandru fiul său îi nimiciră. In Moldova, Dragoş şi urmaşii lui se luptară de asemeni cu Tătarii aşezaţi acolo, cari fură împinşi în părţile Basarabiei şi Bugeacului. Tătarii-NOGAI stabiliţi în Rusia meridională, rămaseră vecinii Moldovei, care avu de suferit incursiunile şi jafurile lor până în pragul vremilor noi (sec. 18). In Mold. aflăm şi robi tătari, încă dela încep. sec. 15, ca represalii pentru robirea populaţiunei. — Multe localităţi din ambele ţări au păstrat amintirea lor (Tătarca, Tătăruşi, Tătar, Tătăreşti, Tătărani, Tătărei). — Calificativul de „tătăresc" în tradiţia populară din Ţ.-Român., pentru unele construcţii vechi (ruine de cetăţi, întăriri, movile), atribuite unor oameni excepţionali din vechime, ca şi cel de „jidov", trebue raportat la Romani (Tătarii popor de stepă, nu clădeau zidării sau alte construcţii durabile). Ultimul eveniment care a impresionat adânc poporul român, a fost invazia cea mare a Tătarilor, cărora cu timpul li s'a pus în seamă fapte şi lucrări vechi, mai toate datorite Romanilor.

• •

DOMN. Titlul românesc al Suveranului sau Voevodului Ţ.-Rom. şi al Mold. Cuvântul vine din latinul „Dominus" şi a rămas cu acelaş înţeles de stăpân, principe, suveran. Filiaţia aceasta dovedeşte că vechiul titlu (înainte de cel oficial, slavonesc, de Voevod, care apare în sec. 13) din evul mediu şi în organizarea patriarhală a Românilor, a fost cel de Domn. Păstrat până în sec. 19. Domnul Ţării Româneşti şi apoi Domnul Ţ.-Moldovei au fost singurii Domni pe pământul românesc. Echivalentul lui faţă de titlurile străine e greu de lămurit: stăpânitor deplin, suveran; şi în înţelesul vechiu de neatârnare: rege sau principe de sine stătător. — Ca şi aiurea, Domnii români erau suverani absoluţi. Absolutismul lor era însă înfrânat de datina ţării şi de boerime. Forma de guvernare erea o monarhie ereditară (sec. 14—17), însă nu prin moştenirea primului născut; toţi fiii legitimi, bastarzi sau pretinşi, şi colateralii, puteau urma în scaun prin alegerea boerilor. Acest sistem defectuos a fost cauza luptelor fratricide pentru tron, a formărei partidelor de nemulţumiţi, a schimbărilor neîncetate cari sărăciră ţara. — In ce priveşte domniile ce s'au urmat în ambele ţări, deosebim întâi epoca dinastiilor naţionale, a Basarabilor în Ţ.-Rom. şi a urmaşilor lui Bogdan şi Muşat în Moldova, — de vremea când încep să pătrundă străinii (sec. 17), cari cumpărau tronul de la Turci şi cari îşi legitimau pretenţiunile pe înrudirea cu vechii Domni. Incă din sec. 16, Poarta luase obiceiul să numească de-a drept pe favoriţii ei, şi astfel fură numiţi sau întăriţi de Sultan şi străini, nu numai de vechile case pământene, dar şi de ţară. Obiceiul se schimbă în regulă fără excepţie la încep. sec. 18, când D. se recrutau din familii fanariote (foşti dragomani ai Porţei) şi afiliaţii lor. Alegerea o hotăra în primul rând, încă din sec. 16, suma plătită Turcilor: un mezat, prin mărirea haraciului pe socoteala ţării. De la 1714—1828, Domnii vor fi de fapt funcţionari ai Porţei (în rang de Paşă cu două tuiuri), guvernatori schimbaţi după plac. De la 1829, D. fură iar aleşi, şi numai confirmaţi de Poartă: mai târziu numai pe şapte ani. — După Unire, şi în alte condiţiuni, Principii Alexandru Cuza şi Carol au purtat şi ei oficial titlul de „Domn al României". — Femeile nu puteau să domnească, după obiceiul ţării. „Doamna" era numai soţia D. — Sensul cuvântului Domn s'a lărgit şi s'a vulgarizat în sec. 19, dându-se oricărei persoane (ca şi „Domnia-ta").

• •
• •

DINOGETIA. — Cetate romană la Dunăre şi gura Siretului, ale cărei urme se află între Galaţi şi Barboşi. Ridicată de Traian (112), lângă o aşezare greco-romană (colonie grec. din sec. 6 a. Cr.). Localitatea se numeşte azi Gherghina sau Ţiglina (v. Ţiglina). — Pe malul drept al Dunării, în faţă, se afla o altă cetate, cu care forma un singur sistem de apărare sub numele de Dinogetia.

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

45. „a" indică punctul de plecare şi sosire.

46. Niciunul nu vede pe celălalt trecând cu viteză mai mare, ci ambii văd aceeaşi viteză, anume 155 kilometri, viteză combinată a ambelor maşini.

47. Acum patru ani, fiecare avea cu 4 ani mai puţin, adică la un loc 8 ani mai puţin = 72. Pe atunci unchiul era de 8 ori mai bătrân decât nepotul. Astfel unchiul avea, drept vârstă, de opt ori o cifră încă necunoscută, pe când nepotul avea ca vârstă această cifră luată odată. La un loc: de nouă ori, care corespunde la 72; deci cifra luată odată este 8 ani, care de opt ori face 64. Acum patru ani, unchiul avea 64 de ani, iar nepotul 8 ani. Astăzi unchiul are 68 de ani, iar nepotul 12 ani.

48. Există numeroase posibilităţi de a rezolva această problemă. De pildă: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + (8 \times 9) = 100$, sau $74^9/_{18} + 25^3/_6 = 100$. Toate cifrele sunt cuprinse în ambele deslegări. Mai urmează încă alte trei deslegări cari vor interesa pe matematicieni:
$(\sqrt{25} + \sqrt{81} + 7 + 9) \times 3 + 4 + 6 = 100$
$\sqrt{49} + \sqrt{25} + 13 + 67 + 8 = 100$
$25^2 + 8 + (3 + 6 + 4 + 7) \times 1 \times \sqrt{9} = 100$.

49. Dacă privim figura a observăm că b reprezintă o jumătate de oval,

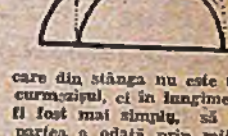

care din stânga nu este tăiat deacurmezişul, ci în lungime. Deci ar fi fost mai simplu, să împărţim partea a odată prin mijloc şi să alăturăm muchiile una de alta. Problema cere totuşi ca să se formeze trei părţi. Se poate vedea din ilustraţie cum se face acest lucru.

50. PESCARII

In timpul unei plimbări Moş Glumici a întâlnit doi pescari cu undiţa, cari erau tocmai pe cale de a-şi prăji peştii prinşi. Unul prinsese cinci, iar celălalt trei peşti mici. Moş Glumici îi rugă să-i dea voie să mănânce şi el cu ei şi fu poftit cu plăcere. Inainte de plecare el a dat celor doi pescari opt monede a zece bani.

Cei doi pescari şi-au împărţit cei 80 de bani, aşa fel încât acel care prinsese cinci peşti a păstrat 50 bani, pe când celălalt care prinsese numai trei peşti a primit 30 bani. Moş Glumici ne-a spus mai târziu: „împărţeala nu era deloc dreaptă." De ce?

*

51. MOŞ GLUMICI IN INCURCATURĂ

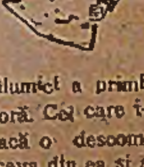

Moş Glumici a primit o placă de marmoră. Cel care i-a dat-o i-a spus: „Dacă o descompui poţi să mai faci ceva din ea şi anume şase bucăţi egale".

Moş Glumici chibzueşte zile de-a-rândul dar nu reuşeşte să descompună placa în şase părţi egale. Poate unul din noi ar putea să-i ajute.

Totuşi eu cred că Moş Glumici pare să ştie cum se face...

Reportajele Zilei

Din țară — Din străinătate

Ambulanța Moto No. 101 citată pe întreaga armată pentru activitatea desfășurată pe frontul de răsărit

Ambulanța Moto a unei Divizii Blindate, care se afirmase în mod strălucit în campania din vara anului 1941, a continuat să fie aceiași formațiune sanitară de elită și în campania din toamna anului 1942.

In Octombrie și Noembrie 1942, deși a avut permanent un număr mare de răniți și bolnavi, reușește să asigure asistență medicală eficace, redând unităților aproape pe toți cei internați.

La 20 Noembrie 1942, deși atacată de tancurile rusești, reușește să se retragă, evacuând toți răniții și bolnavii, precum și vehiculele și materialele.

Intre 21 și 22 Noembrie 1942, face din proprie inițiativă un baraj sanitar.

La 24 Noembrie, se deplasează într'o localitate spre prima linie de luptă unde îngrijește răniții Diviziei Blindate și ai altor unități.

Intre 25 și 29 Noembrie 1942, își instalează o secție de ambulanță către prima linie de luptă, unde a îngrijit un număr de 1000 de răniți și bolnavi.

Pentru activitatea excepțională desfășurată în grele împrejurări de răsboi, se citează pe întreaga armată. Ambulanța Moto Nr. 101.

ION ANTONESCU
Mareșal al României și Conducătorul Statului

Lipsă gravă de alimente în Anglia și în Marocul Francez

Declarând Miercuri în Camera Comunelor că Marea Britanie a fost obligată să recurgă în mod larg la rezervele sale alimentare, primul ministru Churchill a confirmat îngrijorarea care domnește în cercurile oficiale britanice, cu privire la aprovizionări.

Ziarele din Londra comentează această chestiune, criticând în mod viu politica guvernului și tendința Amiralității de a subestima pericolul pe care-l reprezintă submarinele.

Ziarele de opoziție adoptă un limbaj deosebit de violent. Presa insistă însă să se ia fără întârziere, măsuri capabile de a neutraliza acțiunea submarinelor.

In anumite cercuri din capitala Marei Britanii, lumea își dă seama că, grație submarinelor lor, puterile Axei au multe șanse să câștige războiul.

Dintr'o informație primită din Casablanca, reies marile greutăți de care suferă situația alimentară a Marocului Francez, în urma invaziei anglo-americane.

Astfel se arată, între altele, că autoritățile asistă neputincioase la dispariția aproape completă a tuturor articolelor de primă necesitate. Carnea, peștele, ouăle și postavurile lipsesc cu desăvârșire dela Casablanca și din principalele orașe. America de Nord a trimis mici cantități de carne congelată, însă această carne congelată nu poate să fie cumpărată de indigeni, din cauza prețurilor foarte mari.

Indigenii refuză să aducă la piață ouă, găini și alte produse agricole, deoarece cu sumele pe care le iau pe aceste poduse ei nu pot să-și procure ceai, zahăr și stofe, de care au mare nevoe.

S'a ajuns astfel la situația că Marocul Francez, care altădată exporta cantități de ouă în Franța și în Spania, suferă actualmente de lipsa lor, de pe piață. Carne proaspătă nu s'a mai pus în vânzare de două luni. In trecut, Marocul exporta foarte multe vite pentru tăiere.

O criză gravă domnește și în domeniul transporturilor, fiindcă se dă preferință transporturilor militare.

Autoritățile se găsesc dezarmate în fața acestei situații grele și nu pot să ia nici o măsură pentru ameliorarea situației alimentare a țării.

Eroii dela Stalingrad proslăviți în Bulgaria

In Bulgaria s'a făcut comemorarea eroilor dela Stalingrad, vorbindu-se deosebit de mișcător despre sacrificiul ofițerilor și soldaților germani, români și croați.

La postul de radio s'a făcut o impresionantă comemorare, executându-se muzică eroică și recitându-se versuri. Soldatul român a fost proslăvit alături de cel german și croat prin cuvinte de înaltă admirație.

Gândul și salutul nostru, a declarat între altele crainicul postului de radio, se îndreaptă către aliații noștri de pe celălalt mal al Dunării, către mamele, văduvele și orfanii de acolo și către țăranii români care au dat mâna cu mucenicii din rândurile germanilor și croaților.

Fapte frumoase românești

Acțiunea spitalicească a răniților și bolnavilor militari, proveniți din războiul nostru sfânt, este în plină desvoltare pe tot cuprinsul țării, atât din inițiativele Consiliului de Patronaj cât și din inițiativele societăților de binefacere particulare.

Astfel, în jud. Arad, Apelul Comitetului județean a avut un mare răsunet în sufletul locuitorilor.

Numai în comuna Corvin au fost colectate și predate într'un cadru solemn, donațiile de bună voie ale locuitorilor comunei și anume: 389 cozonaci, 222 litri vin, 2 kgr. struguri, 7 broșuri, 10 cărți poștale, 20 cutii chibrituri, 263 buc. țigări.

Tot în această acțiune spitalicească, au răspuns și funcționarii Prefecturii județului Arad, care au făcut donații în țigarete, ofițerilor răniți, subofițerilor și trupei, ce stau azi sub tratamentul medical în spitalul Central din Arad.

De asemeni pretura plasei Sebeș a donat o cantitate de 60 kgr. mere cari s'a distribuit vitejilor dela spitalul sus menționat.

Ce nu se va uita în ziua răfuielilor

Incă odată, inamicul dă la iveală un document care trebue să deschidă ochii până și celor mai neprevăzători, document care desvălue ura cu care bolșevismul și ajutătorii săi atacă pe germani și totodată intențiile pe care inamicul le-ar pune în practică în cazul unui succes al lor.

Astfel comentează un ziar german, raportul privitor la un plan de exterminare a tuturor sistemelor de educație germană și a școlilor germane, proclamat de o publicație americană în cazul unei victorii a inamicilor Axei.

Planul propune ca timp de ani îndelungați să fie închise toate școlile germane, începând dela școala primară până la Universitate, iar personalul didactic să fie înlocuit prin institutori negermani.

Este o nebunie cu metodă — scrie ziarul german — și apoi adaogă că aceste planuri, care ar însemna că în școlile germane nu și-ar mai găsi loc nici un gând german în legătură cu istoria Germaniei, cu tradiția, cu literatura sau cu muzica germană și că ar fi arse toate cărțile care pot forma sufletul german și care dau tineretului german bunurile sale spirituale — toate acestea nu vor fi uitate de poporul german în ziua răfuelilor.

Oamenii aceștia ne învață să urim, ne învață să fim fanatici în lupta contra unor asemenea criminali, să ducem această luptă până la dobândirea victoriei germane, pentru ca astfel viața spirituală germană să fie salvată pentru totdeauna pentru copiii și nepoții noștri.

AȘA SUNT PEDEPSIȚI NECINSTIȚII!

In urma unei anchete întreprinsă la cooperativa „Unirea" din Fetești, s'a constatat că Gh. Mitu președintele și casierul pentru cereale al cooperativei, are o gestiune nejustificată de 1.093.738 lei, rezultată din operațiunile de colectarea cerealelor în anul 1942. La această sumă s'a mai descoperit o lipsă de 231.346 lei.

Cu prilejul actelor întocmite Gh. Mitu a comis nenumărate falsuri.

La acest trist rezultat nu s'a putut ajunge decât prin neglijența și lipsa de supraveghere a membrilor din consiliul de administrație I. Andrei și Iacovache Teodor.

Pentru aceste fapte s'a decis trimiterea în judecată a celor 3 culpabili și s'a ordonat ca Gh. Mitu să fie internat 2 ani în lagăr, iar înainte de internare să fie ținut 3 zile legat de mâini la primăria Fetești.

I. Andrei și Iacovache Teodor au fost pedepsiți cu internarea pe timp de 6 luni în lagăr.

Prin aceste măsuri severe, guvernul înțelege să dea un exemplu tuturor acelora care, înfrângând comandamentele morale, fraudează sau păgubesc avutul public.

ANGLIA NU AR TREBUI SĂ-ȘI FACĂ ILUZII

Știri din Londra arată că revista săptămânală engleză „Spectator" publică un articol semnat de redactorul său militar, în care examinează situația militară germană.

Autorul articolului constată, între altele, că strategia germană actuală tinde la concentrarea tuturor forțelor. Acest lucru ar trebui să fie recunoscut în mod obiectiv și de Anglia, care nu ar trebui să-și facă iluzii optimiște. Evenimentele de pe frontul oriental, ca și cele din Africa de Nord, sunt urmare de o puternică concentrare de forțe, care dovedește abilitatea și priceperea înaltului comandament german.

Pericolul submarin nu trebue să fie nesocotit cu atât mai mult cu cât el continuă să fie foarte grav. Oricât de mare ar fi numărul soldaților instruiți în Anglia și în Statele Unite și oricât de importante ar fi cantitățile de materiale de război produse de cele două țări, ele vor rămâne nefolosite atâta timp cât nu vor putea să fie transportate acolo unde este nevoe de ele.

Dela, — și pentru sate

Comisariatul General al Prețurilor a dat următoarea decizie:

Prețul sfeclei de zahăr din recolta anului 1943 se fixează la 60.000 lei vagonul de 10.000 kgr., predat netto loco gara producător sau la basculele fabricilor conform normelor de predare ce se vor stabili pentru anul 1943 de către Subsecretariatul de Stat al Industriei, Comerțului și Minelor.

Comisariatul General al Prețurilor va acorda, peste prețul prevăzut în art. I din prezenta deciziune, o primă generală și uniformă de predare, cultivatorilor de sfeclă de zahăr care vor îndeplini următoarele două condițiuni:

1. Ingrășarea sub orice formă a pământului destinat culturii sfeclei de zahăr și
2. Predarea către fabrici a întregei cantități de sfeclă de zahăr recoltată de pe suprafața pe care cultivatorii s'au obligat față de întreprinderile producătoare de zahăr, s'o însămânțeze cu sfeclă de zahăr.

*

Importanța căminelor înființate de Ministerul Muncii este covârșitoare, pentrucă în ele ucenicul are un adăpost higienic, o hrană bună și o educație îngrijită. Numai astfel vom putea forma brațe de muncă calificate, de care, industria de mine va avea neapărată nevoie.

In cadrul acestui lăudabil progres al Ministerului Muncii, a luat ființă încă un cămin într'un colț de țară, care până acum era înstrăinat. Este vorba de orașul Fălticeni, unde a fost înființat și dotat cu tot confortul, un cămin pentru ucenicii români din această regiune.

145 VAPOARE ȘI 986 AVIOANE!

Atâtea au pierdut americanii în ultimele șase luni în Pacific

Dela 7 August 1942 până la 7 Februarie 1943, marina imperială japoneză a scufundat sau avariat grav în apele arhipelagului Solomon 145 vase de război și de transport inamice, și a distrus 986 avioane.

Iată în amănunt cum se prezintă aceste pierderi pricinuite adversarului:

Scufundate: 6 cuirasate, 4 vase purtătoare de avioane, 36 crucișătoare, 22 contratorpiloare, 9 submarine, un vas culegător de mine, 10 vedete, 3 vase de război de tip nepreciza și 17 vase de transport.

Grav avariate: 4 cuirasate, 4 vase purtătoare de avioane, 6 crucișătoare, 15 contratorpiloare, un submarin, un vas culegător de mine și 6 vase de transport.

In total au fost deci scufundate 105 vase de război și de transport și au fost grav avariate 40 de vase de război și de transport.

Finlanda nu vrea să se transforme în provincie sovietică

Presa finlandeză desminte toate svonurile care au circulat în ultimul timp în străinătate cu privire la pretinsele intenții ale Finlandei de a încheia o pace separată.

Finlanda nu s'ar resemna nici odată să se transforme într'o provincie sovietică, atât timp cât ea este încă în stare să se apere. Svonurile puse în circulație de către propaganda inamică nu pot să aibă nici o influență asupra conducerii războiului de către Finlanda.

ULTIMELE ŞTIRI

1943 FEBRUARIE 28 zile
Răs. soarelui 7,11 SĂPT. 7 Ap. soarelui 17,10

SÂMBĂTĂ

13

ORTODOXĂ
Cuv. Martinian

CATOLIC
Gregorie

PROTESTANTĂ
Tankred

Zile trecute 43
Zile rămase 321

„Războiul acesta nu este numai o luptă de arme, este luptă de [illegible] şi dreptate."
(Mareşal Antonescu)

INTERNE

Laudă eroilor români dela Stalingrad

Intr'o corespondenţă de pe frontul de răsărit intitulată: „Vorbesc răniţii diviziei a 20-a română", publicată în ziarul „Corriere della Sera" d. Luigi Cucco recapitulează ultimele zile ale eroicilor apărători ai poziţiilor dela Stalingrad.

După ce descrie etapele crâncenelor lupte dela Stalingrad, d. Cucco adaugă: „Această detaşare de cele pământeşti, această concepţie austeră şi religioasă a misiunii de ostaş explică de ce poporul român a simţit războiul antibolşevic ca pe o cruciadă, iar în Stalingrad a văzut stăvilarul ultim al civilizaţiei şi al creştinismului, care trebuia apărat cu orice preţ.

Cu bună dreptate, fiecare român îşi dă seama, dincolo de orice sentiment militar, că rezistenţa dela Stalingrad a însemnat o victorie".

„Tribuna" se ocupă de eroismul arătat de trupele române, publicând un articol intitulat: „Un episod de război", semnat de d. Arturo Profili.

Articolul povesteşte o acţiune din războiul antibolşevic în cursul căreia un grup de soldaţi români din Oltenia a reuşit să respingă un atac al tancurilor sovietice, distrugând şapte din aceşti monştri de oţel prin acte de o deosebită bravură personală.

Cum se vor aproviziona membrii I. O. V.

Subsecretariatul de Stat al aprovizionării, aduce la cunoştinţă următoarele:

Lumea I.O.V. din provincie, se va prezenta la Economatele judeţene respective pentru a fi aprovizionată cu alimente şi articole de întreţinere în aceleaşi condiţiuni ca şi funcţionarii şi pensionarii statului.

Economatele judeţene şi prefecturile de judeţe au ordin în acest sens.

Lumea I.O.V. din Capitală, se va prezenta la Depozitul militar de consum din şos. Viilor 44, după ordinele date de casa I. O. V.

EXTERNE

Datoria Bulgariei

Mişcarea naţionalistă bulgară „Ratnitzi" cere într'un apel populaţiei bulgare să se alăture la lupta împotriva bolşevismului şi accentuează că numai împrejurărei că Germania a luat-o în 1941 înaintea Uniunei Sovietice se datoreşte faptul că bolşevismul nu şi-a putut extinde dominaţia sa asupra Europei întregi. In apel se spune că cu excepţia evreilor, toate popoarele europene sunt în faţa unei vieţi noi. Din 1939 armata germană înaintează încontinuu, ea va trece şi peste refluxul trecător. Lupta ei este unică în istorie. In apel se scoate în evidenţă spiritul invincibil şi virtuţile militare ale soldaţilor germani. Armata germană şi-a dovedit de repetate ori forţa ei militară dela Narvik şi până în Grecia şi Africa. Bulgarii nu trebue să mai stea deoparte. Istoria nu acordă încontinuu daruri gratuite şi noua orânduire europeană nu este o organizaţie de binefacere. Apelul se încheie cu cuvintele: „Deaceia înapoi la realitate şi la luptă până la victorie!"

Duşmanii de totdeauna ai Turciei sunt ruşii

Un ziar bulgar publică sub titlul „Dece rămâne Turcia neutră?" un articol în care, între altele, scrie:

„Războiul dintre Germania şi Rusia Sovietică a făcut ca neutralitatea Turciei să fie şi mai strictă. Astăzi, Turcia întreţine relaţii de amiciţie şi are schimburi comerciale cu toate ţările aflate în război, însă guvernul turc cunoaşte prea bine soarta pe care ar avea-o ţara, să dacă englezii şi sovieticii ar câştiga războiul.

Noi nu ştim ce a promis Anglia Rusiei Sovietice, însă Turcia ştie ce s'a petrecut după războiul dintre 1914 — 1918. Turcii îşi amintesc perfect şi ştiu tot atât de bine că chiar în războiul actual, atunci când Molotov a fost la Berlin, el a dat pe faţă planurile sovietice faţă de Turcia. Cu această ocazie, Fuehrerul, respingând propunerea sovieticii, a salvat Turcia Bulgaria şi România".

Construcţiile de vapoare din Statele-Unite nu sunt indestulătoare

Un ziar din Londra, a anunţat, pe baza unei ştiri din New York, că construcţiile de vapoare sunt departe de a fi satisfăcătoare în Statele Unite şi că ritmul construcţiilor navale nu mulţumeşte deloc autorităţile nord-americane.

Cu toate că s'au făcut sforţări mari nu s'a reuşit să se înlocuiască prin noui construcţii marile pierderi suferite de Statele Unite.

Situaţia se prezintă deosebit de critică mai ales în ce priveşte vasele-cisterne ale aliaţilor, fiindcă în ultimul timp submarinele Axei au scufundat în special vapoare destinate transportului produselor petrolifere.

Cheltuelile Angliei

Cheltuelile de războiu ale Angliei au atins în cursul lunii Octombrie suma de circa 14 milioane lire sterline pe zi, cifră care este un adevărat record.

Deocamdată nu se poate spune dacă cheltuelile de războiu ale Angliei vor rământe la cifra de mai sus sau dacă ele vor scădea. Este mai probabil însă că, date fiind cheltuelile enorme pe care Anglia trebue să le facă, cheltuelile vor spori şi mai mult.

Regina Italiei vizitează victimele raidului aerian dela Neapole

Regina Impărăteasă a Italiei a vizitat spitalele din Neapole, în care se află internate victimele raidului aerian inamic de Dumineca trecută.

Suverana Italiei s'a întreţinut îndelung cu răniţii, care au aclamat-o atât la sosire, cât şi la plecare.

Şi în Slovacia sunt închise localurile de petrecere

Ministrul de Interne al Slovaciei a pregătit o lege referitoare la închiderea barurilor şi tuturor acelor localuri cari se adresează exclusiv petrecerilor. Un număr de cafenele şi restaurante, în cari au fost fabricate zvonuri alarmiste, vor fi închise. Se vor lua şi măsuri pentru majorarea taxelor băuturilor spirtoase.

Nu vor să fie sclavi

Ministrul de interne al Slovaciei, a arătat într'un discurs că garda Hlinka şi poporul slovac vor rămâne totdeauna credincioşi Fuehrerului şi vor lupta din răsputeri pentru a asigura victoria contra bolşevismului iudaic.

Dacă astăzi mai există neutri sau chiar prieteni ai bolşevismului, aceasta este cu totul de mirare căci un om cultivat nu-şi poate închipui ceva mai îngrozitor decât să fie sclav al bolşevismului.

Poporul slovac cunoaşte această primejdie şi de aceea este mai hotărât, mai încordat, mai gata pentru jertfă.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

CONTRA-ATACURILE GERMANE AU DUS LA INSEMNATE SUCCESE PE FRONTUL DE RĂSĂRIT

Şi în ultimile zile bolşevicii şi-au continuat atacurile lor cu forţe mari fără însă a ajunge la un rezultat. Toate aceste atacuri au fost respinse cu succes. Inamicul nu a mai câştigat teren. Forţele germane au trecut la puternice contra atacuri, care au oprit înaintarea inamică şi, în unele locuri, au câştigat şi teren spre răsărit. Din toate aceste fapte se pot deduce de pe acum rezultatele finale ale ofensivei de iarnă ale bolşevicilor în care ei au pus atâta nădejde. Toate centrele strategice însemnate sunt în mâinile trupelor germane, care le păstrează cu tărie

Atacuri viguroase date de formaţiuni blindate germane destul de importante au îngăduit Miercuri să se efectueze operaţii de curăţire ale unor regiuni însemnate de la sud ale frontului de răsărit. Consolidarea fronturilor de apărare germane a fost dusă până la capăt, cu toate marile intervenţii masive ale bolşevicilor. Unele din grupele de şoc bolşevice înaintate, care au acţionat în aceste regiuni, au fost nimicite şi sunt în curs de nimicire. Bolşevicii au suferit din nou grele pierderi în oameni şi în materiale.

IN INVERŞUNATE LUPTE DE APARARE AU FOST PROVOCATE BOLŞEVICILOR GRELE PIERDERI

Grelele lupte de apărare din sudul frontului de răsărit continuă, înregistrându-se, în diferite locuri, importante succese defensive, care au costat pe sovietici mari pierderi în oameni şi materiale.

In Caucazul de vest s'au desfăşurat lupte de importanţă locală. Contraatacurile germane şi române au fost încununate de succes împotriva inamicului care a încercat să debarce forţe noui la Novorossisk.

In regiunea Doneţului superior, toate atacurile inamicului au fost respinse sângeros. Cercul din jurul unui grup sovietic de forţe împresurat a fost strâns şi mai mult.

La vest de Oskol sovieticii au încercat să imobilizeze forţele germane, din unele sporţii de apărare, prin atacuri masive împinse înainte şi să le împiedice astfel să poată da lupte mobile, — dar aceste încercări au fost zădărnicite şi trupele sovietice au fost aruncate înapoi şi nimicite. In acest loc au fost distruse 40 de tancuri inamice.

Aviaţia a efectuat repetate atacuri năvalnice, cu puternice escadre de avioane de luptă şi de bombardament în picaj, împotriva vârfurilor coloanelor de marş inamice şi a aglomeraţiilor de trupe şi de vehicule.

VIE ACTIVITATE A AVIAŢIEI GERMANE

In partea de nord a frontului de răsărit, inamicul a strămutat în alte sectoare atacurile sale din sectorul situat la nord de lacul Ladoga, unde nu a reuşit să înregistreze nici o înaintare. Deşi au fost sprijinite de puternice formaţiuni de tancuri şi de avioane de asalt, aceste atacuri au rămas fără rezultat. In timpul zilei şi al nopţii, forţe aeriene de luptă au bombardat în acest sector baze de plecare la atac ale tancurilor şi legături de aprovizionare inamice.

Imbunătăţirea constantă a condiţiunilor atmosferice pe frontul de răsărit, a fost, în general, de folos aviaţiei în toate sectoarele.

Astfel importante formaţiuni au putut participa la marele succes defensiv al trupelor germane şi aliate. Avioanele Stuka, mai ales, şi-au dat atacurile năvalnice, obţinând importante succese, atât împotriva formaţiunilor în mers şi a poziţiilor inamice, cât şi împotriva aprovizionării inamicului.

SITUAŢIA PE FRONTUL AFRICAN

Pe frontul african, situaţia se prezintă astfel:

Operaţiunile de luptă din regiunea graniţei dintre Libia şi Tunisia, s'au redus, şi în ultimele zile, la slabe atacuri date de formaţiuni blindate britanice contra pozţiei armatei blindate germane-italiene şi la o activitate de artilerie din ambele părţi. S'au provocat grele pierderi inamice.

Pe teatrul de operaţiuni din Tunisia, din cauza ploilor mari din toate sectoarele, activitatea de luptă a fost foarte redusă.

Căile de comunicaţii transformate în mlaştini au stingherit din ce în ce mai mult operaţiile de marş şi transportul trupelor.

Avioane de luptă rapidă ale Axei au avut o activitate deosebit de intensă.

In lupta împotriva insulei britanice, avioane de luptă au atacat din nou cu succes mai multe localităţi din sudul Angliei.

Se poartă neomenos cu prizonierii

In materialul părăsit de inamic pe câmpul de bătălie din Tunisia, s'a găsit o broşură scrisă în limba engleză şi care conţinea sfaturi pentru tratamentul prizonierilor.

Intre altele, se spunea în broşură:

„Prizonierii nu vor primi niciun fel de hrană înaintea interogatoriului, nici ţigări şi nici vreo altă înlesnire".

Restricţii la Gibraltar

Guvernatorul englez al Gibraltarului a dat ordin ca vânzarea băuturilor alcoolice să se facă numai sub controlul autorităţilor.

Vapoarele care ancorează la Gibraltar sunt obligate să ceară de la primărie o autorizaţie specială pentru vânzarea băuturilor alcoolice.

Aceleaşi măsuri s'au luat şi în ceeace priveşte vânzarea ţigărilor şi tutunului, în general.

Anglo-americanii nu pot stăvili bolşevismul

După declaraţiile unor anumite personalităţi engleze şi americane, cu privire la nevoia de a se recunoaşte Rusiei Sovietice dreptul de a hotărî de Europa, ziarul „Stampa" face constatarea că actualmente propaganda inamică face enorme sforţări, pentru a determina omenirea să creadă că la momentul potrivit anglo-saxonii nu ar şovăi să intervină pentru a ţine departe armatele lui Stalin, de zonele cele mai glugaşe ale continentului european.

Dar, chiar dacă am vrea să admitem aceasta, se poate afirma de pe acum că intenţiile nu ar fi suficiente pentru a deslega problema, deoarece totul depinde de forţă. Dacă armatele sovietice ar reuşi să doboare fortăreaţa ce se ridică în prezent împotriva bolşevismului care este desigur cea mai formidabilă ameninţare prin care a trecut întreaga lume, câteva zeci de divizii anglo-americane nu ar fi cu siguranţă îndestulătoare pentru a putea stăvili mersul triumfal al bolşevismului.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", Bucureşti, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti.
Tipărită la 13 II. 1943